

**A Legfelsőbb Bíróság
Nemzetközi Kapcsolatok és Európai Jogi Irodájának
Hírlevele**

**2011. március 21.
II. évfolyam 3. szám**

EURÓPAI UNIÓS JOGI KÖZLEMÉNYEK **2**

KÖZZÉTETT ELŐZETES DÖNTÉSHOZATAL IRÁNTI KÉRELMEK	2
BÜNTETŐ ÜGYSZAK	2
GAZDASÁGI ÜGYSZAK	2
MUNKAÜGYI ÜGYSZAK	2
POLGÁRI ÜGYSZAK	2
KÖZIGAZGATÁSI ÜGYSZAK	3
ELŐZETES DÖNTÉSHOZATAL TÁRGYÁBAN KÖZZÉTETT HATÁROZATOK	6
BÜNTETŐ ÜGYSZAK	6
GAZDASÁGI ÜGYSZAK	6
MUNKAÜGYI ÜGYSZAK	7
POLGÁRI ÜGYSZAK	9
KÖZIGAZGATÁSI ÜGYSZAK	13
A LEGFELSŐBB BÍRÓSÁG UNIÓS JOGI TÁRGYÚ HATÁROZATAI	22
BÜNTETŐ ÜGYSZAK	22
GAZDASÁGI ÜGYSZAK	22
MUNKAÜGYI ÜGYSZAK	22
POLGÁRI ÜGYSZAK	22
KÖZIGAZGATÁSI ÜGYSZAK	22

EMBERI JOGI KÖZLEMÉNYEK **24**

AZ EMBERI JOGOK EURÓPAI BÍRÓSÁGÁNAK MAGYAR VONATKOZÁSÚ ÍTÉLETEI	24
AZ EMBERI JOGOK EURÓPAI BÍRÓSÁGÁNAK KIEMELTEN FONTOS ÍTÉLETEI	27
A LEGFELSŐBB BÍRÓSÁG EMBERI JOGI VONATKOZÁSÚ ÍTÉLETEI	32
BÜNTETŐ ÜGYSZAK	32
GAZDASÁGI ÜGYSZAK	32
MUNKAÜGYI ÜGYSZAK	32
POLGÁRI ÜGYSZAK	32
KÖZIGAZGATÁSI ÜGYSZAK	32

Európai uniós jogi közlemények

Közzétett előzetes döntéshozatal iránti kérelmek

Büntető ügyszak

Az adott időszakban nem tettek közzé ilyen tárgyú kérelmet.

Gazdasági ügyszak

Az adott időszakban nem tettek közzé ilyen tárgyú kérelmet.

Munkaügyi ügyszak

Az adott időszakban nem tettek közzé ilyen tárgyú kérelmet.

Polgári ügyszak

1. A Cour de cassation (Franciaország) által 2010. november 22-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-543/10. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: francia

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

1. Valamely joghatósági kikötés, amelyet a 2000. december 22-i 44/2001 rendelet 23. cikkének alkalmazásában a szerződések közösségi láncolatában egy dolog gyártója és a vevő között állapítottak meg, hatályos-e a jogutóddal szemben, és amennyiben igen, milyen feltételek mellett?
2. A joghatósági kikötés hatályos-e a jogutóddal és a helyébe lépő biztosítóival szemben, annak ellenére, hogy a 2000. december 22-i 44/2001/EK rendelet 5. cikkének (1) bekezdése a Bíróság Handte-ügyben 1992. június 17-én hozott ítélete¹ alapján a jogutód gyártóval szemben indított keresetére nem alkalmazható?

2. A High Court of Justice (Chancery Division) (Egyesült Királyság) által 2011. január 5-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-6/11. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: angol

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

1. A 469/2009 rendelet (a továbbiakban: rendelet) a preambulumbekkezdésekben szereplő egyéb célok között elismeri, hogy szükség van olyan kiegészítő oltalmi tanúsítványra, amelyet a Közösség tagállamainak mindegyike ugyanolyan feltételekkel ad meg a nemzeti vagy európai szabadalom jogosultjának, ahogy az a (7) és (8) preambulumbekkezdésekben is szerepel. A szabadalmi jog közösségi harmonizációjának hiányában mit kell érteni a rendelet 3. cikke a) pontjában azon, hogy „a termék hatályos alapszabadalom oltalma alatt áll”, és milyen kritériumok alapján dönthető el ez?
2. A jelen ügghöz hasonló esetekben, ahol olyan gyógyszerrel van szó, amely egynél több hatóanyagból tevődik össze, vannak-e további, vagy más kritériumok annak eldöntésére, hogy a rendelet 3. cikke a) pontjának megfelelően „a termék hatályos alapszabadalom oltalma alatt áll e”, és amennyiben igen, melyek ezek a további, vagy más kritériumok?
3. Annak érdekében, hogy egy gyógyszer forgalombahozatali engedélyében hivatkozott hatóanyag kombináció kiegészítő oltalmi tanúsítvány tárgyává válhasson, és tekintettel a rendelet 4. cikkének megfogalmazására, teljesül-e a rendelet 1. és 3. cikke értelmében vett a „termék alapszabadalom oltalma alatt áll” feltétel, ha a termék sérti a nemzeti jog szerinti alapszabadalmat?

¹ C-26/91. sz. ügy.

4. Annak érdekében, hogy egy gyógyszer forgalombahozatali engedélyében hivatkozott hatóanyag kombináció kiegészítő oltalmi tanúsítvány tárgyává válhasson, és tekintettel a rendelet 4. cikkének megfogalmazására, a rendelet 1. és 3. cikke értelmében vett, a „termék alapszabadalom oltalma alatt áll” feltétel teljesülése attól függ-e, hogy az alapszabadalom tartalmaz-e egy (vagy több) olyan igénypontot, amelyek kifejezetten említenek egy olyan kombinációt, amely egyrészt (1) olyan típusú vegyületekből áll, amely tartalmazza az adott termék hatóanyagainak egyikét, másrészt (2) további olyan típusú hatóanyagból, amely esetleg meg nem határozott, de magába foglalja az adott termék másik hatóanyagát; avagy elegendő, ha az alapszabadalom tartalmaz egy (vagy több) olyan igénypontot, amely egyrészt az adott termék hatóanyagainak egyikét magába foglaló vegyület-típusra vonatkozik, másrészt olyan különös megfogalmazást használ, amely a nemzeti jog alkalmazásában oly módon terjeszti ki az oltalom hatályát, hogy az kiterjedjen az adott termék másik hatóanyagát magába foglaló további egyéb, meg nem határozott hatóanyagok jelenléte esetére is?

Közigazgatási ügyszak

1. A Najvyšší súd Slovenskej republiky (Szlovákia) által 2010. október 21-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-504/10. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: szlovák

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

1. Megfelel-e a tagállamok forgalmi adóra vonatkozó jogszabályainak összehangolásáról — közös hozzáadottértékadó rendszer: egységes adóalap-megállapításról szóló, 1977. május 17-i 77/388/EGK tanácsi hatodik irányelv 2. cikke 1. pontjának azon rendelkezés, amely szerint az adóalany levonhatja az általa fizetendő adóból az adóalanyként a vállalkozási tevékenysége során felhasznált termékek és szolgáltatások után felszámított adót, amennyiben vele szemben az adót egy másik adóalany alkalmazza nemzeti területen, olyan termékek és szolgáltatások tekintetében, amelyeket részére teljesít, vagy teljesítenie kell, amennyiben a felperes szabadalmi oltalomban még nem részesült találmány szabadalmi társbejelentőjeként már *ex lege* jogosult lenne a megszerzett szolgáltatás önálló felhasználására, [ha] a találmány összességében képezheti szabadalmi oltalom tárgyát?

2. Megalapozott-e a hatodik irányelv fényében azon értelmezés, amely szerint az adóalanynak a szabadalom önálló hasznosításához való, már fennálló *ex lege* jogosultsága jogilag lehetetlenné teszi, hogy a szolgáltatást adóalanyként használja termékek értékesítésére és szolgáltatások nyújtására, és ezáltal az igénybe vett szolgáltatás jogilag kimerültnek minősül?

3. Az a körülmény, hogy — miként az alapügy tényállásában — a találmány szabadalmi bejegyzése még nem történt meg, és csupán tulajdoni hányadok átruházása történik, kihat-e az adóalany által az előzetesen felszámított HÉA levonási jogával való visszaélés megvalósítására az Európai Unió Bíróságának C-255/02. sz., Halifax plc. és társai ügyben 2006. február 21-én hozott ítéletének megfelelően?

2. A Tribunal de Première Instance de Liège (Belgium) által 2010. november 19-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-538/10. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: francia

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

Ellentétes-e egyrészt az Európai Unióról szóló, 1992. február 7-én Maastrichtban aláírt szerződést módosító 2007. december 13-án aláírt és 2009. december 1-jétől hatályos Lisszaboni Szerződés Közös rendelkezések címet viselő Első címének 6. cikkével (amely nagyrészt az Európai Unióról szóló, 1992. február 7-én Maastrichtban aláírt, 1993. november 1-jén hatályba lépett szerződés Első cím 6. cikkében szereplő rendelkezéseket veszi át), valamint az Európai Közösséget létrehozó, 1957. március 25-i szerződés (EK-Szerződés) 234. cikkével (korábbi 177. cikk), másrészt az Európai Unió 2000. december 7-én kihirdetett Alapjogi Chartájának 47. cikkével az olyan nemzeti törvény — mint a Cour d'arbitrage-ról szóló 1989. január 6-i speciális törvény 26. cikkét módosító 2009. július 12-i törvény —, amely kötelezővé teszi, hogy az a nemzeti bíróság, amely megállapítja, hogy valamely adófizető állampolgárt egy másik nemzeti törvénnyel, vagyis a 2008. július 24-i törvény 2. cikkével megfosztottak az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló európai egyezménynek a közösségi jog részét is képező 6. cikkében garantált hatékony bírói jogvédelemtől, előzetesen a Cour

constitutionnelle-hez forduljon anélkül, hogy e bíróság közvetlenül biztosíthatná a közösségi jog közvetlen hatályát az előtte folyamatban lévő jogvitában, illetve gyakorolhatná a nemzetközi szerződésbe ütközés vizsgálatára vonatkozó hatáskört, ha a Cour constitutionnelle már a [belga] Alkotmány II. címében garantált alapvető jogokkal összeegyeztethetőnek nyilvánította a nemzeti törvényt?

3. A Tribunal de Grande Instance de Chartres (Franciaország) által 2010. november 29-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-558/10. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: francia

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés

Ellentétes-e az Európai Közösségek egységes Tanácsának és egységes Bizottságának létrehozásáról szóló szerződéshez csatolt, az Európai Közösségek kiváltságairól és mentességeiről szóló jegyzőkönyv V. fejezete 13. cikkének második bekezdésével az, hogy a vagyonadó felső korlátjának kiszámításánál az adóalany összes jövedelmét — a közösségi jövedelmeket is beleértve — figyelembe kell venni?

4. A Rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen (Belgium) által 2010. november 29-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-559/10. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: holland

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés

A vámáru-nyilatkozat 2007. október 22-i benyújtásának időpontjában az Európai Közösségek Kombinált Nomenklatúrájának mely kódja alá kellett besorolni a (jelen esetben nem vitatottan nem fogságban tenyésztett) tevéfélék húsát?

5. Az Oberverwaltungsgericht für das Land Nordrhein-Westfalen (Németország) által 2010. december 1-jén benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-563/10. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: német

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

1. A homoszexualitás a 2004/83/EK irányelv 10. cikke (1) bekezdése d) pontjának második mondata értelmében vett szexuális irányultságnak tekintendő-e és elégséges üldöztetési ok lehet-e?

2. Az 1. kérdésre adandó igenlő válasz esetén:

a) Milyen mértékben védett a homoszexuális tevékenység?

b) Utasítható-e a homoszexuális ember arra, hogy szexuális irányultságát a hazájában rejtve gyakorolja, és azt ne hozza nyilvánosságra?

c) A közrend és a közérkölcsek védelme érdekében relevánsak-e különleges tilalmak a 2004/83/EK irányelv 10. cikke (1) bekezdése d) pontjának értelmezése és alkalmazása során, vagy a homoszexuális tevékenység ugyanolyan védelemben részesül, mint heteroszexuális emberek esetében?

6. A Cour constitutionnelle (Belgium) által 2010. december 3-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-567/10. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: francia

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

1. Úgy kell-e értelmezni a „tervek és programok” a bizonyos tervek és programok környezetre gyakorolt hatásainak vizsgálatáról szóló, 2001. június 27-i 2001/42/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 2. cikkének a) pontjában foglalt meghatározását, hogy az kizárja ezen irányelv hatálya alól az olyan tervek teljes vagy részleges hatályon kívül helyezésére irányuló eljárást, mint amilyen a Code bruxellois de l'aménagement du territoire 58–63. cikke szerinti, a területek művelési ágára vonatkozó egyedi terv?

2. Az ugyanezen irányelv 2. cikkének a) pontjában szereplő „írnak elő” kifejezést úgy kell-e érteni, hogy az kizárja a „tervek és programok” fogalma köréből azon terveket, amelyekről ugyan jogszabály rendelkezik, de amelyeknek elfogadása nem kötelező, mint a Code bruxellois de l'aménagement du territoire 40. cikkében említett, a területek művelési ágára vonatkozó egyedi tervek?

7. A Tribunale di Bolzano (Olaszország) által 2010. december 7-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-571/10. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: olasz

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

1. Kötelezi-e az uniós jog elsőbbségének elve (*principe de primauté*) a nemzeti bíróságot arra, hogy egészében és azonnal hajtson végre közvetlen hatállyal rendelkező uniós jogszabályokat, mellőzve az olyan uniós joggal ellentétes nemzeti jogszabályok alkalmazását, amelyeket a tagállam alkotmányos rendjének alapját képező elvek végrehajtása során fogadtak el?

2. A nemzeti jog és az EJEE összeütközése esetén, az EUSZ 6. cikkben az EJEE-re történő hivatkozás kötelezi-e a nemzeti bíróságot az EJEE 14. cikkének és a 12. sz. kiegészítő jegyzőkönyv 1. cikkének közvetlen alkalmazására, mellőzve az összeegyeztethetetlen nemzeti jogszabály alkalmazását, anélkül, hogy a nemzeti bíróság előzetesen köteles lenne a nemzeti alkotmánybírósághoz alkotmányossági kérdést előterjeszteni?

3. Ellentétes-e az uniós joggal — különösen az EUSZ 2. és az EUSZ 6. cikkel, a Charta 21. és 34. cikkével, a 2000/43/EK irányelvvel és a 2003/109/EK irányelvvel — az olyan nemzeti [helyesen: megyei] szabályozás, mint amilyen a 670/1972. sz. köztársasági elnöki rendeletnek az 1998. évi 13. sz. megyei törvény 1. és 5. cikkével összefüggésben értelmezett 15. cikkének (3) bekezdése [helyesen: (2) bekezdése], valamint a 2009. július 20-i 1865. sz. megyei tanácsi határozat, amennyiben az az egyes juttatások, különösen az úgynevezett lakhatási támogatás megítélésénél akként tulajdonít jelentőséget az állampolgárságnak, hogy a lakóhellyel rendelkező, közösségi (olasz és nem olasz) állampolgárokkal szemben hátrányosabb bánásmódban részesíti a huzamos tartózkodási engedéllyel, valamint lakóhellyel rendelkező, Unión kívüli munkavállalókat, illetve a hontalanokat?

A fenti kérdésekre adandó igenlő válasz esetén:

4. Az Európai Unió alapelveinek — így a hátrányos megkülönböztetés tilalmának és a jogbiztonság követelményének — megsértése esetén, egy olyan nemzeti átültető jogszabály tekintetében, amely lehetővé teszi a bíróság számára „a jogsértő magatartástól való eltiltást és a hátrányos megkülönböztetés körülményei és következményei függvényében bármely alkalmas intézkedés elfogadását”, valamint előírja „a még fennálló hátrányosan megkülönböztető magatartás, eljárás vagy cselekedet abbahagyására és a következmények elhárítására való kötelezést”, és lehetővé teszi „a megállapított hátrányos megkülönböztetések megszüntetésére vonatkozó tervnek a határozatban megállapított határidőn belül történő elkészítésére való kötelezést a jogsértés megisméltlésének elkerülése érdekében”, úgy kell-e értelmezni a 2000/43/EK irányelv 15. cikkének azon részét, amely előírja, hogy a szankcióknak hatékonyak, arányosnak és visszatartó erejűnek kell lenniük, hogy az — a megállapított hátrányos megkülönböztetések és a megszüntetendő következmények között — magában foglalja — a fordított irányú igazolatlan hátrányos megkülönböztetések megelőzése érdekében is — a hátrányos megkülönböztetést elszenvedő személyeket érő összes jogsértést, még ha azok nem is képezik a jogvita tárgyát?

A fenti kérdésre adandó igenlő válasz esetén:

5. Ellentétes-e az uniós joggal — különösen az EUSZ 2. és az EUSZ 6. cikkel, a Charta 21. és 34. cikkével, a 2000/43/EK irányelvvel és a 2003/109/EK irányelvvel — az olyan nemzeti [helyesen: megyei] szabályozás, amely csak a Közösségen kívüli állampolgároktól követel meg további 3 éves munkaviszonyt a lakhatási támogatás feltételül — a lakóhellyel rendelkező, közösségi (olasz és nem olasz) állampolgároktól eltérően, akikkel csak abban a tekintetben egyenrangúak, hogy nekik is több mint öt éve kell rendelkezniük lakóhellyel a megye területén?

6. Ellentétes-e az uniós joggal — különösen az EUSZ 2. és az EUSZ 6. cikkel, valamint a Charta 1., 21. és 34. cikkével összefüggésben értelmezett EUMSZ 18., EUMSZ 45. és EUMSZ 49. cikkel — az olyan nemzeti [helyesen: megyei] szabályozás, amely a lakhatási támogatásban való részesülés feltételül kötelezően előírja a lakóhellyel rendelkező, közösségi (olasz és nem olasz) állampolgárok számára, hogy nyilatkozatot tegyenek az Alto Adige/Südtirol területén elismert három nyelvcsoport egyikéhez való etnikai tartozásukról?

7. Ellentétes-e az uniós joggal — különösen az EUSZ 2. és az EUSZ 6. cikkel, valamint a Charta 21. és 34. cikkével összefüggésben értelmezett EUMSZ 18., EUMSZ 45. és EUMSZ 49. cikkel — az olyan nemzeti [helyesen: megyei] szabályozás, amely a lakhatási támogatásban való részesülés

feltételül kötelezően előírja a lakóhellyel rendelkező, közösségi (olasz és nem olasz) állampolgárok számára, hogy legalább öt éve lakóhellyel vagy munkahellyel rendelkezzenek a megye területén?

8. A Curtea de Apel Timișoara (Románia) által 2010. december 8-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-573/10. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: román

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

1. Úgy kell-e értelmezni az EUMSZ 110. cikket, hogy azzal ellentétes egyes — pontosan meghatározott műszaki jellemzőkkel rendelkező — gépjárművek esetében a környezetszennyezési adó megfizetése alóli mentesség az első belföldi nyilvántartásba vétel alkalmával, miközben más gépjárművek esetében a nemzeti jog az adó megfizetésére kötelez?
2. Amennyiben az első kérdésben említett mentesség csak bizonyos körülmények között ellentétes az EUMSZ 110. cikkel, úgy ilyen körülménynek kell-e tekinteni azt, hogy a belföldön gyártott összes gépjármű, e gépjárművek legnagyobb része vagy jelentős hányada olyan jellemzőkkel rendelkezik, amelyek az említett mentességet vonják maguk után (figyelembe kell venni, hogy ilyen jellemzők az EU más tagállamaiban gyártott gépjárművek esetében is megtalálhatók, és a mentesség ezekre is vonatkozik)?
3. A második kérdésre adott igenlő válasz esetén melyek egy termék olyan jellemzői, amelyek az EUMSZ 110. cikk értelmében hasonlónak teszik egy olyan gépjárműhöz, amely az alábbi jellemzők mindegyikével rendelkezik:
 - a) új (vagyis még soha nem adták el, hacsak nem viszonteladás vagy szállítás céljából, és ezért még soha nem vették nyilvántartásba) vagy használt, és az Európai Unió valamelyik tagállamában 2008. december 15. és 2009. december 31. közötti időszakban vették nyilvántartásba;
 - b) utasszállításra tervezték és gyártották, és a vezetőüléson kívül legfeljebb nyolc üléssel rendelkezik (M1 kategóriájú gépjárművek a román jog értelmében) vagy áruszállításra tervezték és gyártották, és össztömege nem haladja meg a 3,5 tonnát (N1 kategóriájú gépjárművek a román jog értelmében);
 - c) E4 környezetvédelmi osztályba tartozik;
 - d) hengerűrtartalma legfeljebb 2 000 köbcentiméter (csak az M1 kategóriájú gépjárművek esetében releváns jellemző)?

9. A Vestre Landsret (Dánia) által 2010. december 13-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-585/10. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: dán

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés

Úgy kell-e értelmezni a környezetszennyezés integrált megelőzéséről és csökkentéséről szóló, 1996. szeptember 24-i 96/61/EK tanácsi irányelv I. melléklete 6.6. pontjának c) alpontját, hogy az kiterjed a kocsasüldők férőhelyére is?

Előzetes döntéshozatal tárgyában közzétett határozatok

Büntető ügyszak

Az adott időszakban nem született ilyen tárgyú határozat.

Gazdasági ügyszak

1. A Bíróság (első tanács) 2010. december 16-i ítélete (a Landgericht Berlin (Németország) előzetes döntéshozatal iránti kérelme) — Seydaland Vereinigte Agrarbetriebe GmbH & Co. KG kontra BVVG Bodenverwertungs- und -verwaltungs GmbH (C-239/09. sz. ügy)

Az EK 87. cikket úgy kell értelmezni, hogy azzal nem ellentétes az olyan nemzeti szabályozás, amely az állami hatóságok által a privatizációs terv keretében értékesítésre bocsátott mezőgazdasági és erdőterületek értékének meghatározásához olyan számítási módszereket ír elő, mint a

termőföldszerzésről szóló, 1995. december 20-i rendelet (Flächenerwerbsverordnung) 5. §-ának (1) bekezdésében szereplők, amennyiben az említett módszerek az árak erőteljes emelkedése esetén rendelkeznek azok oly módon történő naprakésszé tételéről, hogy a vevő által ténylegesen megfizetett ár a lehető legközelebb álljon e területek forgalmi értékéhez.

Munkaügyi ügyszak

1. A Bíróság (hatodik tanács) 2010. november 11-i végzése (a Tribunale di Trani — Olaszország előzetes döntéshozatal iránti kérelme) — Vino Cosimo Damiano kontra Poste Italiane SpA (C-20/10. sz. ügy) ²

1. Az ESZSZ, az UNICE és a CEEP által a határozott ideig tartó munkaviszonyról kötött keretmegállapodásról szóló, 1999. június 28-i 1999/70/EK tanácsi irányelv mellékletében szereplő, a határozott ideig tartó munkaviszonyról szóló, 1999. március 18-án kötött keretmegállapodás 8. szakaszának (3) bekezdését akként kell értelmezni, hogy azzal nem ellentétes az ESZSZ, az UNICE és a CEEP által a határozott ideig tartó munkaviszonyról kötött keretmegállapodásról szóló 1999/70/EK tanácsi irányelv végrehajtásáról szóló, 2001. szeptember 6-i 368. sz. törvényerejű rendelet (decreto legislativo n. 368, attuazione della direttiva 1999/70/CE relativa all'accordo quadro sul lavoro a tempo determinato concluso dall'UNICE, dal CEEP e dal CES) 2. cikkének (1a) bekezdése szerintihez hasonló nemzeti szabályozás, amely az e rendelet hatálybalépését megelőzően irányadó jogi szabályozástól eltérően lehetővé teszi a Poste Italiane SpA-hoz hasonló vállalkozásnak, hogy bizonyos feltételek tiszteletben tartása mellett a Vino Cosimo Damianóhoz hasonló helyzetben lévő munkavállalóval határozott időre szóló, első vagy egyetlen munkaszerződést kössön, anélkül hogy meg kellene jelölnie azokat az objektív indokokat, amelyek az ilyen időtartamra szóló szerződéskötést alátámasztják, amennyiben e szabályozás nem kapcsolódik e keretmegállapodás végrehajtásához. E szempontból irreleváns, hogy az említett szabályozással elérni kívánt célkitűzés nem tartozik a határozott időre foglalkoztatott munkavállalóknak az említett keretmegállapodásban biztosított védelemmel legalább egyenértékű védelem alá.

2. Az Európai Unió Bírósága nyilvánvalóan nem rendelkezik hatáskörrel a Tribunale di Trani (Olaszország) által előzetes döntéshozatal céljából előterjesztett negyedik kérdés megválaszolására.

3. A Tribunale di Trani által előzetes döntéshozatal céljából előterjesztett ötödik kérdés nyilvánvalóan elfogadhatatlan.

2. A Bíróság (negyedik tanács) 2010. december 9-i ítélete (a Hof van Cassatie van België (Belgium) előzetes döntéshozatal iránti kérelme) — Vlaamse Gemeenschap kontra Maurits Baesen (C-296/09. sz. ügy)

Az 1981. május 12-i 1390/81/EGK tanácsi rendelettel módosított, a szociális biztonsági rendszereknek a Közösségen belül mozgó munkavállalókra és családtagjaikra történő alkalmazásáról szóló, 1971. június 14-i 1408/71/EGK tanácsi rendelet 13. cikke (2) bekezdésének d) pontja szerinti „köztisztviselők” és a „köztisztviselőnek minősülő más személyek” fogalmát kizárólag azon tagállam nemzeti jogának rendelkezései határozzák meg, amelynek hatálya alá a munkáltató közigazgatási szerv tartozik, és az alapügy alperesének helyzetében lévő olyan személy, aki valamely tagállamban részben a köztisztviselőkre, részben pedig a munkavállalókra vonatkozó szociális biztonsági rendszer hatálya alá tartozik, ezen rendelet 13. cikke (2) bekezdésének d) pontjában szereplő előírásoknak megfelelően kizárólag azon tagállam jogszabályainak hatálya alá tartozhat, amely tagállam jogszabályainak hatálya alá az őt alkalmazó közigazgatási szerv tartozik.

3. A Bíróság (negyedik tanács) 2010. december 22-i ítélete (az Oberste Berufungs- und Disziplinarcommission (Ausztria) előzetes döntéshozatal iránti kérelme) — Robert Koller által indított eljárás (C-118/09. sz. ügy)

1. A szabályozott ügyvédi szakmának a fogadó államban való megkezdése céljából, mely alkalmassági vizsga sikeres letételétől függ, a 2001. május 14-i 2001/19/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvvel módosított, a legalább hároméves szakoktatást és szakképzést lezáró felsőfokú oklevelek

² A kérdés: Hírlevél I. évf. 1. szám, Munkaügyi ügyszak 1. szám alatt

elismerésének általános rendszeréről szóló, 1988. december 21-i 89/48/EGK tanácsi irányelv rendelkezéseire hivatkozhat az, aki az e tagállamban adott, és több mint három év tartamú felsőfokú tanulmányokat lezáró címmel, valamint a kevesebb mint három év tartamú kiegészítő képzést követően, más tagállamban adott egyenértékű, és ezen utóbbi tagállamban a szabályozott ügyvédi szakma gyakorlására jogosító címmel rendelkezik, és a szabályozott ügyvédi szakmát ténylegesen gyakorolta ezen utóbbi tagállamban abban az időpontban, amikor az alkalmassági vizsgára bocsátást kérelmezte.

2. A 2001/19 irányelvvel módosított 89/48 irányelvet úgy kell értelmezni, hogy azzal ellentétes, ha a fogadó tagállam illetékes hatóságai megtagadják az alapügy felpereséhez hasonló helyzetben lévő személy ügyvédi alkalmassági vizsgára bocsátását amiatt, hogy nem igazolta az e tagállam szabályozása által előírt szakmai gyakorlat teljesítését.

4. A Bíróság (második tanács) 2010. december 22-i ítélete (Juzgado Contencioso Administrativo n o 3 de La Coruña (Spanyolország) és a Juzgado Contencioso Administrativo n o 3 de Pontevedra (Spanyolország) előzetes döntéshozatal iránti kérelme) — Rosa María Gavieiro és társa kontra Consejería de Educación e Ordenación Universitaria de la Xunta de Galicia (C-444/09 és C-456/09. sz. ügy)

1. A Galíciai Autonóm Közösség határozott időre kinevezett, az alapjárás felpereséhez hasonló valamely köztisztviselője az ESZSZ, az UNICE és a CEEP által a határozott ideig tartó munkaviszonyról kötött keretmegállapodásról szóló, 1999. június 28-i 1999/70/EK tanácsi irányelv és az ezen irányelv mellékletében szereplő, a határozott ideig tartó munkaviszonyról 1999. március 18-án kötött keretmegállapodás személyi hatálya alá tartozik.

2. A szolgálatban eltöltött idő után járó, az alapügyben szereplőhöz hasonló juttatás — mivel munkafeltételt képez — az 1999/70 irányelv mellékletében szereplő, a határozott ideig tartó munkaviszonyról szóló keretmegállapodás 4. szakasza 1. pontjának hatálya alá tartozik, ekként pedig a határozott időre alkalmazott munkavállalók kifogásolhatják azt a bánásmódot, amely e juttatás megfizetése tekintetében — bármilyen objektív indokolás nélkül — a határozatlan időre alkalmazott, hasonló helyzetben lévő munkavállalók esetében biztosítottnál kedvezőtlenebb. Bizonyos köztisztviselők munkaviszonyának ideiglenes jellege önmagában nem képezhet a keretmegállapodás e szakasza szerinti objektív okot.

3. Az az egyedüli körülmény, hogy a Ley 7/2007 del Estatuto básico del empleado público (a köztisztviselőkre vonatkozó alapszabályzatról szóló, 2007. április 12-i 7/2007. sz. törvény) 25. cikkének (2) bekezdéséhez hasonló valamely nemzeti rendelkezés nem tartalmaz az 1999/70 irányelvre semmilyen hivatkozást, nem zárja ki, hogy ezt a rendelkezést az ezen irányelvet átültető nemzeti intézkedésnek lehessen tekinteni.

4. Az 1999/70 irányelv mellékletében szereplő, a határozott ideig tartó munkaviszonyról szóló keretmegállapodás 4. szakaszának 1. pontja feltétlen és kellően pontos ahhoz, hogy arra a határozott időre kinevezett köztisztviselők valamely nemzeti bíróság előtt az állammal szemben azzal a céllal hivatkozhassanak, hogy a tagállamok számára az 1999/70 irányelv átültetésére előírt határidő lejártának időpontjától az ezen irányelvet az érintett tagállam belső jogába átültető nemzeti törvény hatálybalépésének időpontjáig tartó időszakra elismertessék — az alapügyben szereplő háromévente járó juttatásokhoz hasonló — a teljesített szolgálati idő után járó juttatásokhoz való jogosultságukat, a nemzeti jog elévülésre vonatkozó releváns rendelkezéseinek tiszteletben tartása mellett.

5. A határozott időre kinevezett köztisztviselőknek a hároméves szolgálati idő után járó juttatások kifizetéséhez való jogát elismerő, azonban e jog visszaható hatállyal történő alkalmazását kizáró rendelkezésnek az 1999/70 irányelvet átültető nemzeti szabályozásban való megléte ellenére, az uniós jog alapján — és mivel az 1999/70 irányelv mellékletében szereplő, a határozott ideig tartó munkaviszonyról szóló keretmegállapodás közvetlen hatállyal bíró rendelkezéséről van szó — az érintett tagállam hatáskörrel rendelkező hatóságai az e juttatások kifizetéséhez való jog tekintetében kötelesek a tagállamok számára az ezen irányelv átültetésére előírt határidő lejártának időpontjára visszaható hatályt biztosítani.

1. A Bíróság 2010. október 28-i végzése (a Judecătoria Focşani előzetes döntéshozatal iránti kérelme) — Frăsina Bejan kontra Tudorel Muşat (C-102/10. sz. ügy)³

1. A

— tagállamok gépjármű-felelősségbiztosításra és a biztosítási kötelezettség ellenőrzésére vonatkozó jogszabályainak közelítéséről szóló, 1972. április 24-i 72/166/EGK tanácsi irányelv,

— tagállamok gépjármű-felelősségbiztosításra vonatkozó jogszabályainak közelítéséről szóló, 1983. december 30-i 84/5/EGK második tanácsi irányelv,

— gépjárműhasználattal kapcsolatos polgári jogi felelősség biztosítására vonatkozó tagállami jogszabályok közelítéséről szóló, 1990. május 14-i 90/232/EGK harmadik tanácsi irányelv,

— tagállamok gépjármű-felelősségbiztosításra vonatkozó jogszabályainak közelítéséről, valamint a Tanács 73/239/EGK és 88/357/EGK irányelveinek módosításáról szóló, 2000. május 16-i 2000/26/EK parlamenti és tanácsi irányelv (negyedik gépjármű-biztosítási irányelv), valamint

— gépjármű-felelősségbiztosításra vonatkozó 72/166/EGK, 84/5/EGK, 88/357/EGK és 90/232/EGK tanácsi irányelv, valamint a 2000/26/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv módosításáról szóló, 2005. május 11-i 2005/14/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv

által létrehozott kötelező gépjármű-felelősségbiztosítási rendszerrel nem ellentétes az a nemzeti szabályozás, amely előírja, hogy a biztosító kikötheti, hogy a károsult félnek a gépjármű-felelősségbiztosítási szerződés alapján nincs joga kártérítésre, amennyiben e gépjárművet alkohol hatása alatt álló személy vezette.

2. A 72/166, 84/5, 90/232, 2000/26 és 2005/14 irányelv által létrehozott kötelező gépjármű-felelősségbiztosítási rendszerrel nem ellentétes az olyan nemzeti szabályozás, amely nem írja elő a biztosító számára, hogy a gépjármű-felelősségbiztosítási szerződés alapján a károsult fél kárát — aki megsérült — azonnal a baleset bekövetkezését követően megtérítse és hogy a balesetért felelős személytől követelje a biztosítottnak kifizetett kártérítés összegét olyan körülmények között, amikor a biztosítás egy kizáró kitétel miatt nem terjed ki valamely kockázatra.

3. Az a nemzeti szabályozás, amely előírja, hogy a biztosító kikötheti, hogy a károsult félnek a gépjármű-felelősségbiztosítási szerződés alapján nincs joga kártérítésre, amennyiben e gépjárművet alkohol hatása alatt álló személy vezette, korlátozza mind a letelepedés, mind a szolgáltatásnyújtás szabadságát. A kérdést előterjesztő bíróság feladata annak vizsgálata, hogy mindemellett ez a korlátozás az EUSZ-Szerződés által kifejezetten előírt eltérési intézkedések alapján és a Bíróság ítélkezési gyakorlatának megfelelően mennyiben elfogadható, vagy igazolható közérdeken alapuló kényszerítő okok miatt.

2. A Bíróság (nagytanács) 2010. december 7-i ítélete (Oberster Gerichtshof (Ausztria) előzetes döntéshozatal iránti kérelme) — Peter Pammer kontra Reederei Karl Schlüter GmbH & Co KG és Hotel Alpenhof GesmbH kontra Oliver Heller (C-585/08. és C-144/09. sz. egyesített ügyek)

1. Az olyan szerződés, amelynek tárgya — a C-585/08. sz. ügyben az alapeljárásban szóban forgó szerződéshez hasonlóan — teherhajó-utazás a polgári és kereskedelmi ügyekben a joghatóságról, valamint a határozatok elismeréséről és végrehajtásáról szóló, 2000. december 22-i 44/2001/EK tanácsi rendelet 15. cikkének (3) bekezdése értelmében ugyanazért az árért utazást és szállást biztosító személyszállítási szerződésnek minősül.

2. Annak megállapítása végett, hogy azon kereskedő tevékenysége, akinek e tevékenységét a honlapja vagy egy közvetítő honlapja mutatja be, úgy tekinthető-e a 44/2001 rendelet 15. cikke (1) bekezdésének c) pontja értelmében, hogy a fogyasztó lakóhelye szerinti tagállamra „irányul”, meg kell vizsgálni, hogy a fogyasztóval adott esetben megkötendő szerződést megelőzően e honlapokból és a kereskedő tevékenységeinek összességéből kitűnik-e, hogy ez utóbbi egy vagy több tagállam, köztük e fogyasztó lakóhelye szerinti tagállam fogyasztóival is kívánt kereskedni, abban az értelemben, hogy e fogyasztókkal szerződést kívánt kötni.

³ A kérdés: Hírlevél I. évf. 1. szám, Polgári ügyszak, 5. szám alatt

Az alábbi elemek, melyek felsorolása nem kimerítő, utalhatnak arra, hogy a kereskedő tevékenysége a fogyasztó lakóhelye szerinti tagállamra irányul: a tevékenység nemzetközi jellege, a kereskedő székhelyéhez vezető, más tagállamokból kiinduló útvonalak leírása, a kereskedő székhelye szerinti tagállamban szokásosan használt nyelvtől vagy pénznemtől eltérő nyelv vagy pénznem használata, és annak lehetősége, hogy a foglalat és annak visszaigazolását e nyelven intézzék, a telefonszám nemzetközi előhívóval együtt történő feltüntetése, egy keresőmotor-üzemeltetővel szemben annak érdekében vállalt költségek, hogy a különböző tagállamokban lakóhellyel rendelkező fogyasztók számára megkönnyítse a kereskedő vagy a közvetítője internetes honlapjának elérését, a kereskedő székhelye szerinti tagállamtól eltérő felső szintű domain-név használata, és különböző tagállamokban lakóhellyel rendelkező ügyfelekből összetevődő nemzetközi ügyfélkör említése. A nemzeti bíróság feladata annak megvizsgálása, hogy ezen elemek fennállnak-e.

Nem elegendő azonban a pusztán tény, hogy a kereskedőnek vagy a közvetítőjének internetes honlapja elérhető a fogyasztó lakóhelye szerinti tagállamban. Hasonlóképpen nem elegendő az e-mail cím vagy más elérhetőségek feltüntetése, illetve a kereskedő székhelye szerinti tagállamban szokásosan használt nyelvvél vagy pénznemmel megegyező nyelv és/vagy pénznem használata.

3. A Bíróság (második tanács) 2010. december 9-i ítélete (a Rechtbank Assen (Hollandia) előzetes döntéshozatal iránti kérelme) — Combinatie Spijker Infrabouw-De Jonge Konstruktie és társai kontra Provincie Drenthe (C-568/08. sz. ügy)

3. Az államnak az uniós jog megsértésével a magánszemélyeknek okozott károkért fennálló felelősségét illetően a jogsérelmet szenvedett magánszemélyek kártérítésre jogosultak, ha a megsértett uniós jogi szabály célja, hogy a magánszemélyeket jogokkal ruházza fel, e szabály megsértése kellően súlyos, és fennáll a közvetlen okozati összefüggés e jogsértés és az elszenvedett kár között. Az e területre vonatkozó uniós rendelkezés hiányában az egyes tagállamok belső jogrendjének kell a fenti feltételek tiszteletben tartásával szabályoznia azokat a szempontokat, amelyek alapján a közbeszerzések odaítélése területére vonatkozó uniós jog megsértéséből eredő kárt meg kell állapítani, és értékelni kell, amennyiben az egyenértékűség és a tényleges érvényesülés elvét tiszteletben tartják.

A Bíróság (harmadik tanács) 2010. december 22-i ítélete (a Bundesgerichtshof (Németország) előzetes döntéshozatal iránti kérelme) — Bavaria NV kontra Bayerischer Brauerbund eV (C-120/08. sz. ügy)

A mezőgazdasági termékek és élelmiszerek földrajzi jelzéseinek és eredetmegjelöléseinek oltalmáról szóló, 1992. július 14-i 2081/92/EGK tanácsi rendelet 14. cikkének (1) bekezdését kell alkalmazni a valamely, e rendelet 17. cikke szerinti egyszerűsített eljárással oltalom alatt álló földrajzi jelzésként érvényesen bejegyzett megnevezés és a rendelet 13. cikkében foglalt esetek valamelyike alá tartozó, azonos terméktípusra vonatkozó olyan védjegy közötti ütközés feloldásához, amelynek tekintetében a védjegybejelentést akár az említett megnevezés bejegyzése, akár a 2081/92 rendelet módosításáról szóló, 2003. április 8-i 692/2003/EK tanácsi rendelet hatálybalépése előtt nyújtották be. Az említett megnevezés bejegyzése érvényességének kezdő időpontja képezi az említett 14. cikk (1) bekezdésének alkalmazásában figyelembe veendő időpontot.

4. A Bíróság (második tanács) 2010. december 22-i ítélete (a Verwaltungsgerichtshof (Ausztria) előzetes döntéshozatal iránti kérelme) — Ilonka Sayn-Wittgenstein kontra Landeshauptmann von Wien (C-208/09. sz. ügy)

Az EUMSZ 21. cikket úgy kell értelmezni, hogy azzal nem ellentétes, hogy valamely tagállam hatóságai az alapügyhöz hasonló körülmények között megtagadhatják ezen tagállam állampolgára vezetékneve minden elemének olyan formában történő elismerését, ahogyan azt egy másik, a szóban forgó állampolgár lakóhelye szerinti tagállamban ez utóbbi tagállam állampolgára által felnőttként történt örökbefogadása okán meghatározták, azon indokkal, hogy e vezetéknev nemesi címet tartalmaz, amely az előbbi tagállam alkotmányjoga értelmében nem megengedett, mivel az e hatóságok által az e körülményekre tekintettel elfogadott intézkedéseket a közrenddel kapcsolatos okok igazolják, tehát ezen intézkedések szükségesek az általuk biztosítani kívánt érdekek védelméhez, és arányosak a jogszerűen megállapított célkitűzéssel.

5. A Bíróság (második tanács) 2010. december 22-ei ítélete (Kammergericht Berlin (Németország) előzetes döntéshozatal iránti kérelme) — DEB Deutsche Energiehandels- und Beratungsgesellschaft mbH kontra Bundesrepublik Deutschland (C-279/09. sz. ügy)

Az Európai Unió Alapjogi Chartája 47. cikkében meghatározott hatékony bírói jogvédelem elvét akként kell értelmezni, hogy nem kizárt annak lehetősége, hogy ezen elvre jogi személyek hivatkozzanak, és hogy az ezen elv alkalmazásával engedélyezett költségmentesség kiterjedhet különösen a perköltségek előlegezése alóli mentesítésre és/vagy az ügyvédi képviseletre.

Ebből a szempontból a nemzeti bíróság feladata annak vizsgálata, hogy a költségmentesség engedélyezésének feltételei a bírósághoz fordulás joga olyan korlátozásának minősülnek-e, amely magát e jog lényegét érinti, hogy azok jogszerű célra irányulnak-e, és hogy ésszerű arányossági kapcsolat áll-e fenn az alkalmazott eszközök és az elérni kívánt cél között.

Ezen értékelés keretében a nemzeti bíróság figyelembe veheti a per tárgyát, a költségmentességet kérelmező pernyertességének ésszerű esélyét, az ügy téjének e kérelmező számára képviselt fontosságát, a jogi kérdés és az alkalmazott eljárás bonyolultságát, valamint e kérelmező arra való képességét, hogy hatékonyan tudja-e érvényesíteni jogait. Az arányosság értékelésének keretében a nemzeti bíróság figyelemmel lehet az előlegezendő perköltségek nagyságára is, valamint arra, hogy e költségek esetlegesen a bírósághoz fordulás megkerülhetetlen akadályát képezik-e, vagy sem.

Kifejezetten a jogi személyeket illetően a nemzeti bíróság figyelemmel lehet ezek helyzetére is. A nemzeti bíróság így figyelembe veheti a kérdéses jogi személy társasági formáját, azt, hogy nyereségszerzési célú jogi személy-e, vagy sem, valamint a tagjainak vagy részvényeseinek pénzügyi teljesítőképességét, és annak lehetőségét, hogy ez utóbbiak biztosítani tudják-e a bíróság előtti igényérvényesítéséhez szükséges összeget.

6. A Bíróság (harmadik tanács) 2010. december 22-i ítélete (a Nejvyšší správní soud (Cseh Köztársaság) előzetes döntéshozatal iránti kérelme) — Bezpečnostní softwarová asociace — Svaz softwarové ochrany kontra Ninisterstvo kultury (C-393/09. sz. ügy)

1. Valamely számítógépi program grafikus felhasználói felülete nem minősül a számítógépi programok jogi védelméről szóló, 1991. május 14-i 91/250/EGK tanácsi irányelv 1. cikkének (2) bekezdése értelmében vett, e program bármely formában történő kifejezésének, és ezen irányelv alapján nem részesülhet a számítógépi programok szerzői jogi védelmében. Azonban e felület az információs társadalomban a szerzői és szomszédos jogok egyes vonatkozásainak összehangolásáról szóló, 2001. május 22-i 2001/29/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv alapján műként szerzői jogi védelemben részesülhet, ha ez a felület a szerző saját szellemi alkotásának minősül.

2. Valamely grafikus felhasználói felület televíziós sugárzása nem minősül a szerzői jogi védelemben részesített mű 2001/29 irányelv 3. cikkének (1) bekezdése értelmében vett, nyilvánossághoz történő közvetítésének.

7. A Bíróság (negyedik tanács) 2010. december 22-i ítélete (a Tribunal administratif de Paris — Franciaország előzetes döntéshozatal iránti kérelme) — Ville de Lyon kontra Caisse des dépôts et consignations (C-524/09. sz. ügy)

1. Az alapügyben kért olyan ügyleti adatokhoz hasonló adatok közlése iránti kérelem, amelyek a kibocsátási egységek átruházásával kapcsolatban az átruházó és a megszerző számla birtokosának nevére, az ezen ügyletekben érintett kibocsátási, illetve kiotói egységekre, valamint az említett ügyletek dátumára és időpontjára vonatkoznak, kizárólag a 2004. október 27-i 2004/101/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvvel módosított, az üvegházhatást okozó gázok kibocsátási egységei Közösségen belüli kereskedelmi rendszerének létrehozásáról és a 96/61/EK tanácsi irányelv módosításáról szóló, 2003. október 13-i 2003/87/EK európai parlamenti és tanács irányelvben és a 2003/87 irányelv és a 280/2004/EK európai parlamenti és tanácsi határozat szerinti kibocsátásforgalmi-jegyzékek egységesített és biztonságos rendszeréről szóló, 2004. december 21-i 2216/2004/EK bizottsági rendeletben szereplő, a nyilvánossággal való közlésre és a bizalmas kezelésre vonatkozó különös szabályok hatálya alá tartozik.

2. Az alapügyben valamely önkormányzat által koncessziós szerződés újratárgyalásának szándékával kért ügyleti adatokhoz hasonló adatok a 2216/2004 rendelet értelmében vett bizalmasan kezelendő adatoknak minősülnek, és e rendeletnek a XVI. melléklete 11. és 12. pontjával összefüggésben

értelmezett 9. és 10. cikke értelmében a nagy nyilvánosság az ilyen adatokhoz az érintett számlabirtokosok előzetes hozzájárulásának hiányában csak a közösségi független ügyleti jegyzőkönyv weboldalának nyilvános területén férhet hozzá, mégpedig a kibocsátási egységek átruházására vonatkozó ügyletek befejeződésének (X) évétől számított ötödik (X + 5) év január 15-étől.

3. Noha a 2216/2004 rendelet végrehajtása érdekében kizárólag a központi tisztviselő rendelkezik hatáskörrel az e rendelet XVI. mellékletének 12. pontjában említett adatok nagy nyilvánossággal való közlésére, magának a nemzeti jegyzék kezelőjének feladata, hogy az ilyen ügyleti adatok közlése iránt hozzá intézett kérést megtagadja, mivel az érintett számlabirtokosok előzetes hozzájárulásának hiányában e kezelő mindaddig köteles az ilyen adatok bizalmas kezelését biztosítani, amíg azokat a központi tisztviselő jogszerűen nem közölheti a nagy nyilvánossággal.

8. A Bíróság (első tanács) 2010. december 22-i ítélete (az Oberlandesgericht Celle (Németország) előzetes döntéshozatal iránti kérelme) — Joseba Andoni Aguirre Zarraga kontra Simone Pelz (C-491/10. PPU. sz. ügy)⁴

Az olyan körülmények között, mint amelyek az alapügyet jellemzik, a végrehajtás helye szerinti tagállam illetékes bírósága a jogellenesen visszatartott gyermek visszavitelét elrendelő, igazolt határozat végrehajtását nem tagadhatja meg amiatt, hogy az eredeti eljárás helye szerinti tagállam bírósága, amely e határozatot hozta, megsértette a házassági ügyekben és a szülői felelősségre vonatkozó eljárásokban a joghatóságról, valamint a határozatok elismeréséről és végrehajtásáról, illetve az 1347/2000/EK rendelet hatályon kívül helyezéséről szóló, 2003. november 27-i 2201/2003/EK tanácsi rendeletnek az Európai Unió Alapjogi Chartájának a 24. cikkével összhangban értelmezett 42. cikkét, mivel e jogsértés fennállásának értékelése az eredeti eljárás helye szerinti tagállam bíróságainak kizárólagos joghatóságába tartozik.

9. A Bíróság (első tanács) 2010. december 22-i ítélete (a Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division) — Egyesült Királyság előzetes döntéshozatal iránti kérelme) — Barbara Mercredi kontra Richard Chaffe (C-497/10. PPU. sz. ügy)⁵

1. A „szokásos tartózkodási helynek” a házassági ügyekben és a szülői felelősségre vonatkozó eljárásokban a joghatóságról, valamint a határozatok elismeréséről és végrehajtásáról, illetve az 1347/2000/EK rendelet hatályon kívül helyezéséről szóló, 2003. november 27-i 2201/2003/EK tanácsi rendelet 8. és 10. cikke szerinti fogalmát úgy kell értelmezni, hogy az annak a helynek felel meg, ahol a gyermek a szociális és családi környezetbe bizonyos mértékig beilleszkedik. E célból — és amennyiben olyan csecsemő helyzetéről van szó, aki az anyjával mindössze néhány napja tartózkodik a szokásos tartózkodási helye szerinti tagállamtól eltérő azon tagállamban, ahová őt vitték — figyelembe kell venni különösen egyrészt az e tagállam területén való tartózkodás időtartamát, rendszerességét, az e tagállam területén való tartózkodás, illetve az említett államba való költözés körülményeit és indokait, továbbá másrészt — különösen a gyermek életkora miatt — az anya földrajzi és családi gyökereit, valamint az anya és a gyermek által ugyanebben a tagállamban fenntartott családi és szociális kapcsolatokat. A nemzeti bíróságnak a gyermek szokásos tartózkodási helyét az adott ügy konkrét tényállásának valamennyi körülménye alapján kell megállapítania.

Amennyiben a fent említett kritériumok alkalmazása alapján az alapügyben arra a következtetésre lehetne jutni, hogy a gyermek szokásos tartózkodási helye nem állapítható meg, úgy a joghatósággal rendelkező bíróság meghatározását a gyermeknek a rendelet 13. cikke szerinti „jelenlétével” kapcsolatos kritérium alapján kell elvégezni.

2. Valamely tagállami bíróságnak a gyermek valamely másik tagállami bíróság joghatóságába történő azonnali visszavitelére irányuló kérelmet a gyermekek jogellenes külföldre vitelének polgári jogi vonatkozásairól szóló 1980. évi Hágai Egyezmény alapján elutasító és az e gyermek feletti szülői felelősségre vonatkozó határozatai nem érintik a szülői felelősséggel kapcsolatban korábban benyújtott és még folyamatban lévő kereseteket illetően az e másik tagállamban meghozandó határozatokat.

⁴ A kérdés: Hírlevél II. évf. 1. szám, Polgári ügyszak, 6. szám alatt

⁵ A kérdés: Hírlevél II. évf. 1. szám, Polgári ügyszak, 7. szám alatt

10. A Bíróság (ötödik tanács) 2010. november 22-i végzése (a Supremo Tribunal Administrativo (Portugália) előzetes döntéshozatal iránti kérelme) — Secilpar Sociedade Unipessoal SL kontra Fazenda Pública (C-199/10. sz. ügy)⁶

Az EK 56. és az EK 58. cikket úgy kell értelmezni, hogy ezekkel ellentétes egy két tagállam közötti, a kettős adóztatás elkerüléséről szóló egyezményből eredő olyan adórendszer, amely 15 %-os forrásadót ír elő az egyik tagállamban letelepedett társaság által egy másik tagállamban letelepedett, kedvezményezett társaság számára jutott osztalékok tekintetében, ugyanakkor a nemzeti szabályozás mentesíti e forrásadó alól a belföldi illetőségű, kedvezményezett társaságokat. A helyzet csak akkor változna, hogy ha a forrásadót a második tagállamban fizetendő adóba az egyenlő bánásmód mértékéig be lehetne számítani. A kérdést előterjesztő bíróság feladata annak vizsgálata, hogy az egyenlő bánásmód ilyen semlegesítése a Portugál Köztársaság és a Spanyol Királyság között 1993. október 26-án kötött, a kettős adóztatás elkerüléséről és a jövedelemadók területén az adóelkerülés megelőzéséről szóló egyezmény rendelkezései összességének alkalmazásával valósítható-e meg.

11. A Bíróság 2010. december 2-i végzése (a Verwaltungs- gericht Meiningen — Németország előzetes döntéshozatal iránti kérelme) — Frank Scheffler kontra Landkreis Wartburgkreis (C-334/09. sz. ügy)

A 2006. november 20-i 2006/103/EK tanácsi irányelvvel módosított, a vezetői engedélyekről szóló, 1991. július 29-i 91/439/EGK tanácsi irányelv 1. cikkének (2) bekezdését, valamint 8. cikkének (2) és (4) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy azokkal ellentétes, ha valamely tagállam — ezen 8. cikk (2) bekezdése szerinti azon hatáskörét gyakorolva, hogy a vezetés jogának korlátozására, felfüggesztésére, valamint visszavonására vagy megszüntetésére vonatkozó nemzeti rendelkezéseit a más tagállamban kiállított vezetői engedély jogosultjára alkalmazza — megtagadja a más tagállamban kiállított, érvényes vezetői engedélyből eredő, vezetéshez való jog belföldön történő elismerését egy olyan járművezetői alkalmassági szakvéleményre tekintettel, amelyet e vezetői engedély jogosultja mutatott be, ha e szakvélemény, noha azt az említett engedély kiállításának időpontját követően és az érdekeltnek ezen időpontot követően lefolytatott vizsgálata alapján készítették, még részleges kapcsolatot sem mutat az érdekeltnek az ugyanezen vezetői engedély kiállítását követően megállapított magatartásával, és kizárólag az említett időpontot megelőzően felmerült körülményekre vonatkozik.

12. A Bíróság (ötödik tanács) 2010. december 6-i végzése (a Tribunalul Dolj (Románia) előzetes döntéshozatal iránti kérelme) — Adrian Băilă kontra Administrația Finanțelor Publice a Municipiului Craiova, Administrația Fondului pentru Mediu (C-377/10. sz. ügy)⁷

A Tribunalul Dolj által a 2010. június 9-i határozattal előterjesztett előzetes döntéshozatal iránti kérelem nyilvánvalóan elfogadhatatlan.

13. A Bíróság (ötödik tanács) 2010. december 7-i végzése (a Curtea de Apel Bacău (Románia) előzetes döntéshozatal iránti kérelme) — SC DRA SPEED SRL kontra Direcția Generală a Finanțelor Publice Bacău, Administrația Finanțelor Publice Bacău (C-439/10. sz. ügy), (C-440/10. sz. ügy), (C-441/10. sz. ügy)⁸

A Curtea de Apel Bacău által a 2010. szeptember 1-jei határozattal előterjesztett előzetes döntéshozatal iránti kérelem nyilvánvalóan elfogadhatatlan.

14. A Bíróság (nagytanács) 2010. december 7-i ítélete (a Hof van beroep te Brussel (Belgium) előzetes döntéshozatal iránti kérelme) — Vlaamse federatie van verenigingen

⁶ A kérdés: Hírlevél I. évf. 3. szám, Közigazgatási ügyszak, 4. szám alatt

⁷ A kérdés: Hírlevél I. évf. 6. szám, Közigazgatási ügyszak, 5. szám alatt

⁸ A kérdés: Hírlevél II. évf. 1. szám, Közigazgatási ügyszak, 5. szám alatt

van Brood- en Banketbakkers, Ijsbereiders en Chocoladebewaterkers „VEBIC” VZW kontra Raad voor de Mededinging, Minister van Economie (C-439/08. sz. ügy)

A Szerződés 81. és 82. cikkében meghatározott versenyszabályok végrehajtásáról szóló, 2002. december 16-i 1/2003/EK tanácsi rendelet 35. cikkét úgy kell értelmezni, hogy azzal ellentétes az olyan nemzeti szabályozás, amely nem biztosít lehetőséget a nemzeti versenyhatóság számára arra, hogy alperesként részt vegyen az általa kibocsátott határozattal szemben indított bírósági eljárásban. A nemzeti versenyhatóságok feladata, hogy az uniós versenyjog hatékony alkalmazására tekintettel felmérjék részvételük szükségességét és hasznosságát. A nemzeti versenyhatóságnak az ilyen bírósági eljárásoktól való rendszeres távolmaradása azonban veszélyezteti az EUMSZ 101. cikk és az EUMSZ 102. cikk hatékony érvényesülését.

Uniós szabályozás hiányában továbbra is a tagállamok rendelkeznek hatáskörrel arra, hogy az eljárási autonómia elvének megfelelően kijelöljék azt a nemzeti versenyhatósági keretbe tartozó egy vagy több szervet, amely az alapvető jogok tiszteletben tartásának és az uniós versenyjog teljes érvényesülésének biztosítása mellett jogosult alperesként részt venni valamely nemzeti bíróság előtt azon határozattal szemben indított eljárásban, amelynek e hatóság a kibocsátója.

15. A Bíróság (nagytanács) 2010. december 7-i ítélete (a Bundesgerichtshof (Németország) előzetes döntéshozatal iránti kérelme) — R. elleni büntetőeljárás (C-285/09. sz. ügy)

Olyan körülmények között, mint amelyek az alapügyben fennállnak, és amelyek szerint a Közösségen belüli termékértékesítés ténylegesen megtörtént ugyan, de annak során az értékesítő eltitkolta a valódi vevő személyét annak érdekében, hogy ez utóbbi elkerülhesse a hozzáadottérték-adó megfizetését, a Közösségen belüli termékértékesítés indulási helye szerinti tagállam — a 2000. október 17-i 2000/65/EK tanácsi irányelvvel módosított, a tagállamok forgalmi adóra vonatkozó jogszabályainak összehangolásáról — közös hozzáadottértékadó-rendszer: egységes adóalap-megállapításról szóló, 1977. május 17-i 77/388/EGK hatodik tanácsi irányelv 28c. cikke A. részének első tagmondata értelmében őt megillető hatáskörök alapján — megtagadhatja ezen ügylet adómentességét.

16. A Bíróság (nyolcadik tanács) 2010. december 9-i végzése (a Finanzgericht Düsseldorf (Németország) előzetes döntéshozatal iránti kérelme) — KMB Europe BV kontra Hauptzollamt Duisburg (C-193/10. sz. ügy)⁹

A 2006. október 17-i 1549/2006/EK bizottsági rendelettel módosított, a vám- és a statisztikai nomenklatúráról, valamint a Közös Vámtarifáról szóló, 1987. július 23-i 2658/87/EGK tanácsi rendelet I. melléklete szerinti Kombinált Nomenklatúra 8521 vámtarifaszámát úgy kell értelmezni, hogy e vámtarifaszám alá nem sorolhatók be az olyan MP3-/médialejátszók, mint amelyek az alapügy tárgyát képezik, amelyekre vonatkozóan a kérdést előterjesztő bíróság megállapítja, hogy valamennyi ilyen készülék fő funkciója a hangfelvétel és a hanglejátszás.

17. A Bíróság (második tanács) 2010. december 9-i ítélete (a Rechtbank Assen (Hollandia) előzetes döntéshozatal iránti kérelme) — Combinatie Spijker Infrabouw-De Jonge Konstruktieés társai kontra Provincie Drenthe (C-568/08. sz. ügy)

1. Az 1992. június 18-i 92/50/EGK tanácsi irányelvvel módosított, az árubeszerzésre és az építési beruházásra irányuló közbeszerzési szerződések odaítélésével kapcsolatos jogorvoslati eljárás alkalmazására vonatkozó törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezések összehangolásáról szóló, 1989. december 21-i 89/665/EGK tanácsi irányelv 1. cikkének (1) és (3) bekezdésével, valamint 2. cikkének (1) és (6) bekezdésével nem ellentétes az olyan rendszer, amelynek keretében gyors bírósági döntés csak egy eljárás keretében szerezhető be, amelynek jellegzetessége, hogy főszabály szerint gyors intézkedés elrendelésére irányul, az ügyvédek között nincs iratváltás, főszabály szerint csak írásos bizonyítékokat terjesztenek elő, és a törvényben rögzített bizonyítási szabályok nem alkalmazhatók, továbbá az ítélet a jogviszonyokat nem rögzíti végérvényesen, és nem is egy ilyen jogerős döntés meghozatalára irányuló döntéshozatali eljárás része.

⁹ A kérdés: Hírlevél I. évf. 3. szám, Közigazgatási ügyszak, 2. szám alatt

2. A 92/50 irányelvvel módosított 89/665 irányelvet úgy kell értelmezni, hogy azzal nem ellentétes, ha az ideiglenes intézkedésről határozó bíró az ideiglenes intézkedés elfogadása érdekében olyan értelmezését adja az építési beruházásra, az árubeszerzésre és a szolgáltatásnyújtásra irányuló közbeszerzési szerződések odaítélési eljárásainak összehangolásáról szóló, 2004. március 31-i 2004/18/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvnek, amelyet az ügyet érdemben eldöntő bíróság később tévesnek ítél.

3. Az államnak az uniós jog megsértésével a magánszemélyeknek okozott károkért fennálló felelősségét illetően a jogsérelmet szenvedett magánszemélyek kártérítésre jogosultak, ha a megsértett uniós jogi szabály célja, hogy a magánszemélyeket jogokkal ruházza fel, e szabály megsértése kellően súlyos, és fennáll a közvetlen okozati összefüggés e jogsértés és az elszenvedett kár között. Az e területre vonatkozó uniós rendelkezés hiányában az egyes tagállamok belső jogrendjének kell a fenti feltételek tiszteletben tartásával szabályoznia azokat a szempontokat, amelyek alapján a közbeszerzések odaítélése területére vonatkozó uniós jog megsértéséből eredő kárt meg kell állapítani, és értékelni kell, amennyiben az egyenértékűség és a tényleges érvényesülés elvét tiszteletben tartják.

18. A Bíróság (harmadik tanács) 2010. december 9-i ítélete (a First-tier Tribunal (Tax Chamber) (Egyesült Királyság) előzetes döntéshozatal iránti kérelme) — Repertoire Culinaire Ltd kontra The Commissioners for Her Majesty's Revenue & Customs (C-163/09. sz. ügy)

1. Az alkohol és az alkoholtartalmú italok jövedéki adója szerkezetének összehangolásáról szóló, 1992. október 19-i 92/83/EGK irányelv 20. cikkének első francia bekezdését akként kell értelmezni, hogy az „etil-alkohol” e rendelkezésben szereplő fogalma kiterjed a főzőborra és a főzőportóira.

2. Az alapügyben felmerült körülmények között a főzőbor, a főzőportói és a főzőkonyak harmonizált jövedéki adó alóli mentessége a 92/83 irányelv 27. cikke (1) bekezdésének f) pontján alapul.

3. Abban az esetben, ha az olyan termékeket, mint az alapügyben érintett főzőbor, főzőportói és főzőkonyak — amelyeket nem tekintettek a 92/83 irányelv szerinti jövedéki adó alá tartozónak, vagy ez alól mentesítettek, és fogyasztásra bocsátottak abban a tagállamban, ahol előállították őket — egy másik tagállamban kívánják kereskedelmi forgalomba hozni, e másik tagállamnak e termékeket ugyanúgy kell kezelnie a területén, kivéve ha valós, objektív és ellenőrizhető körülmények azt mutatják, hogy az első tagállam nem helyesen alkalmazta ezen irányelv rendelkezéseit, illetve hogy annak 27. cikke (1) bekezdése szerint a mentességek területén esetlegesen felmerülő mindennemű csalás, adókikerülés vagy visszaélés megelőzése, valamint a mentességek helyes és közvetlen alkalmazásának biztosítása céljából intézkedések elfogadása indokolt.

4. A 92/83 irányelv 27. cikke (1) bekezdésének f) pontját akként kell értelmezni, hogy az e rendelkezésben foglalt mentesség alkalmazását csak abban az esetben köthetik olyan feltételek betartásához, mint amelyeket az alapügyben érintett nemzeti szabályozás előír, azaz a visszatérítési igény benyújtására jogosult személyek korlátozásához, az ilyen kérelem benyújtására vonatkozó négy hónapos határidőhöz és a visszatérítés minimális összegének rögzítéséhez, ha valós, objektív és ellenőrizhető körülmények igazolják, hogy e feltételek szükségesek az említett mentesség helyes és közvetlen alkalmazásának, valamint a csalások, adókikerülések vagy visszaélések megelőzésének biztosításához. A kérdést előterjesztő bíróságra hárul annak vizsgálata, hogy erről van-e szó az e szabályozásban előírt feltételek esetében.

19. A Bíróság (második tanács) 2010. december 9-i ítélete (a Raad van State — Hollandia előzetes döntéshozatal iránti kérelme) — Staatssecretaris van Justitie kontra F. Toprak, I. Oguz (C-300/09 és C-301/09. sz. ügy)

Az alapügyben szereplőkhöz hasonló, a tartózkodási engedély török munkavállalók általi megszerzésével kapcsolatos nemzeti rendelkezéssel összefüggő körülmények között az Európai Gazdasági Közösség és Törökország közötti társulást létrehozó megállapodás által létesített Társulási Tanács által elfogadott, a társulás fejlesztéséről szóló, 1980. szeptember 19-i 1/80 határozat 13. cikkét úgy kell értelmezni, hogy az e cikk értelmében vett „új korlátozást” képez az 1980. december 1-jét követően hatályba lépett olyan rendelkezéshez képest bevezetett szigorítás, amely rendelkezés az 1980. december 1-jén hatályos rendelkezés enyhítését írta elő, még akkor is, ha az 1980. december 1-jén

hatályos rendelkezésből eredő feltételekhez képest ez a szigorítás nem nehezíti az említett engedély megszerzésére vonatkozó feltételeket, amit a nemzeti bíróságnak kell megvizsgálnia.

20. A Bíróság (első tanács) 2010. december 9-i ítélete (a Landesgericht für Zivilrechtssachen Wien (Ausztria) előzetes döntéshozatal iránti kérelme) — Humanplasma GmbH kontra Republik Österreich (C-421/09. sz. ügy)

Az EK 30. cikkel összefüggésben értelmezett EK 28. cikket úgy kell értelmezni, hogy azzal ellentétes az a nemzeti szabályozás, amely előírja, hogy a vér vagy a vérkomponensek más tagállamból történő behozatala csak azzal a — nemzeti készítményekre szintén alkalmazandó — feltétellel megengedett, hogy az e készítmények alapjául szolgáló véradás során a donorok nemcsak díjazásban nem részesülhetnek, hanem még az e véradással kapcsolatban felmerült költségeiket sem téríthetik meg ez utóbbiak számára.

21. A Bíróság (első tanács) 2010. december 9-i ítélete (a Bundesfinanzhof (Németország) előzetes döntéshozatal iránti kérelme) — Minerva Kulturreisen GmbH kontra Finanzamt Freital (C-31/10. sz. ügy)

A tagállamok forgalmi adóra vonatkozó jogszabályainak összehangolásáról — közös hozzáadottértékadó-rendszer: egységes adóalap-megállapításról szóló, 1977. május 17-i 77/388/EGK hatodik tanácsi irányelv 26. cikkét úgy kell értelmezni, hogy az nem alkalmazandó arra az esetre, amikor az utazási iroda kizárólag operajegyeket értékesít, utazási szolgáltatás nyújtása nélkül.

22. A Bíróság (második tanács) 2010. december 16-i ítélete (a Raad van State (Hollandia) előzetes döntéshozatal iránti kérelme) — Marc Michel Josemans kontra Burgemeester van Maastricht (C-137/09. sz. ügy)

1. *Az orvosi vagy tudományos célokat szolgáló felhasználásra való tekintettel az illetékes hatóságok által szigorúan felügyelt forgalom részét nem képező kábítószer árusításából álló tevékenysége alapján valamely coffee-shop üzemeltetője nem hivatkozhat az EK 12., EK 18., EK 29. vagy EK 49. cikkre az olyan önkormányzati szabályozással szemben, mint alapeljárás tárgyát képező, amely megtiltja a Hollandiában lakóhellyel nem rendelkező személyek belépését az ilyen létesítményekbe. Az alkoholmentes italok és élelmiszerek e létesítményekben történő árusításából álló tevékenységet illetően viszont ezen üzemeltető sikerrel hivatkozhat az EK 49. és az azt követő cikkekre.*

2. *Az EK 49. cikket úgy kell értelmezni, hogy az olyan szabályozás, mint az alapeljárás tárgyát képező, a szolgáltatásnyújtás EK-Szerződésben foglalt szabadságának korlátozását képezi. E korlátozás ugyanakkor a kábítószer-turizmus és a vele járó zavaró körülmények elleni küzdelmet szolgáló cél által igazolt.*

23. A Bíróság (negyedik tanács) 2010. december 16-i ítélete (a College van Beroep voor het bedrijfsleven (Hollandia) előzetes döntéshozatal iránti kérelme) — Stichting Natuur en Milieu és társai kontra College voor de toelating van gewasbeschermingsmiddelen en biociden, korábban College voor de toelating van bestrijdingsmiddelen (C-266/09. sz. ügy)

1. *A „környezeti információnak” a környezeti információkhoz való nyilvános hozzáférésről és a 90/313/EGK irányelv hatályon kívül helyezéséről szóló, 2003. január 28-i 2003/4/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 2. cikkében foglalt fogalmát úgy kell értelmezni, hogy abba beletartoznak azok az információk is, amelyeket a növényvédő szer engedélyezése vagy engedélyének meghosszabbítása iránti nemzeti eljárás keretében valamely, az élelmiszerekben vagy italokban található peszticid, annak összetevője vagy bomlásterméke határértékének megállapítására tekintettel nyújtottak be.*

2. *Amennyiben az olyan helyzet, mint amely az alapügy tárgyát képezi, nem tartozik a növényvédő szerek forgalomba hozataláról szóló, 1991. július 15-i 91/414/EGK tanácsi irányelv 14. cikkének második bekezdésében felsorolt esetek közé, az említett 14. cikk első bekezdésének rendelkezéseit úgy kell értelmezni, hogy azok csak annyiban alkalmazhatók, amennyiben a 2003/4 irányelv 4. cikkének (2) bekezdéséből eredő kötelezettségek ezáltal nem sérülnek.*

3. A 2003/4 irányelv 4. cikkét úgy kell értelmezni, hogy a környezeti információ hozzáférhetővé tétele által szolgáltat közérdek és a hozzáférés megtagadása által szolgáltat egyéni érdek ezen rendelkezésben előírt, egymással szembeni mérlegelését az illetékes hatóság előtti minden egyedi esetben el kell végezni, még ha a nemzeti jogalkotó általános jellegű rendelkezés útján meg is határoz olyan kritériumokat, amelyek lehetővé teszik a fennálló érdekek ezen összehasonlító értékelésének a megkönnyítését.

24. A Bíróság (első tanács) 2010. december 16-i ítélete (a Court of Session (Scotland), Edinburgh (Egyesült Királyság) előzetes döntéshozatal iránti kérelme) — MacDonald Resorts Limited kontra The Commissioners for Her Majesty's Revenue & Customs (C-270/09. sz. ügy)

1. Az alapeljárás felpereséhez hasonló gazdasági szereplő által, az alapügyben szereplő „opciós” programhoz hasonló rendszer keretében nyújtott szolgáltatásokat abban az időpontban kell minősíteni, amikor az ilyen rendszerben részt vevő ügyfél az általa eredetileg megszerzett jogokat az e gazdasági szereplő által kínált szolgáltatásra váltja be. Amennyiben e jogokat szállodában való elhelyezésre vagy üdülő átmeneti használatához való jogra váltják át, e szolgáltatásnyújtások a 2001. december 20-i 2001/115/EK tanácsi irányelvvel módosított, a tagállamok forgalmi adóra vonatkozó jogszabályainak összehangolásáról — közös hozzáadottértékadó-rendszer: egységes adóalap-megállapításról szóló, 1977. május 17-i 77/388/EGK hatodik tanácsi irányelv 9. cikke (2) bekezdésének a) pontja értelmében véve ingatlanhoz kapcsolódó szolgáltatásnyújtások, amelyeket azon a helyen teljesítenek, ahol e szálloda vagy ezen üdülő található.

2. Amennyiben az olyan rendszerben, mint amilyen az „opciós” program, az ügyfél az eredetileg megszerzett jogait valamely üdülő átmeneti használatához való jogra váltja be, az érintett szolgáltatásnyújtás a 2001/115/EK tanácsi irányelvvel módosított 77/388 hatodik irányelv 13. cikke B. részének b) pontja (amelynek jelenleg a közös hozzáadottértékadó-rendszerről szóló, 2006. november 28-i 2006/112/EK tanácsi irányelv 135. cikke (1) bekezdésének l) pontja felel meg) értelmében véve ingatlan bérbeadásának minősül. Mindazonáltal e rendelkezés nem korlátozza a tagállamokat abban, hogy e szolgáltatást kivonják az adómentesség hatálya alól.

25. A Bíróság (első tanács) 2010. december 16-i ítélete (a Nejvyšší správní soud (Cseh Köztársaság) előzetes döntéshozatal iránti kérelme) — Skoma-Lux s. r. o. kontra Celní ředitelství Olomouc (C-339/09. sz. ügy)

A 2005. október 27-i 1719/2005/EK bizottsági rendelettel módosított, a vám- és a statisztikai nomenklatúráról, valamint a Közös Vámtarifáról szóló, 1987. július 23-i 2658/87/EGK tanácsi rendeletet úgy kell értelmezni, hogy a friss szőlőből készült, erjesztett, 0,75 literes palackban forgalmazott, 15,8–16,1 térfogatszázalékos alkoholtartalmú italt, amelyhez a gyártás során répacukrot és kukoricaalkoholt adtak, az említett rendelet I. mellékletét képező Kombinált Nomenklátúra 2206 vámtarifaszáma alá kell besorolni.

26. A Bíróság (második tanács) 2010. december 16-i ítélete (a Hoge Raad der Nederlanden (Hollandia) előzetes döntéshozatal iránti kérelme) — Euro Tyre Holding BV kontra Staatssecretaris van Financiën (C-430/09. sz. ügy)

Amennyiben valamely termék különböző adóalanyok között létrejött, egymást követő két termékértékesítés, azonban csak egyetlenegy Közösségen belüli szállítás tárgyát képezi, azon ügylet, vagyis az első vagy a második termékértékesítés meghatározását, amelyhez a fuvarozást rendelni kell — amely ügylet e tényből adódóan az 1996. december 20-i 96/95/EK tanácsi irányelvvel módosított, a tagállamok forgalmi adóra vonatkozó jogszabályainak összehangolásáról — közös hozzáadottértékadó-rendszer: egységes adóalap-megállapításról szóló, 1977. május 17-i 77/388/EGK hatodik tanácsi irányelv 8. cikke (1) bekezdésének a) és b) pontjával, 28a. cikke (1) bekezdése a) pontjának első bekezdésével és 28b. cikke A. részének (1) bekezdésével összefüggésben értelmezett 28c. cikke A. része a) pontjának első bekezdése értelmében vett Közösségen belüli szállítás fogalma alá tartozik —, a jelen ügy valamennyi körülményének átfogó értékelésére tekintettel kell elvégezni annak megállapítása céljából, hogy e két termékértékesítés közül melyik teljesíti a Közösségen belüli termékértékesítésre vonatkozó valamennyi feltételt.

Az alapügyéhez hasonló körülmények között, amikor az első beszerző, aki a termékkel való tulajdonosként történő rendelkezési jogot az első termékértékesítés szerinti tagállam területén szerezte meg, kinyilvánítja az e terméknek egy másik tagállamba történő szállítására irányuló szándékát, és az ez utóbbi tagállam által neki tulajdonított hozzáadottértékadó-azonosító számot adja meg, a Közösségen belüli szállítást az első termékértékesítéshez kell rendelni, feltéve hogy a termékkel való tulajdonosként történő rendelkezési jog átszállt a Közösségen belüli szállítás rendeltetési helye szerinti tagállamban található második beszerzőre. A kérdést előterjesztő bíróság feladata annak vizsgálata, hogy az előtte folyó jogvitában ez a feltétel teljesül-e.

27. A Bíróság (első tanács) 2010. december 22-ei ítélete (a Bundesverwaltungsgericht (Németország) előzetes döntéshozatal iránti kérelme) — Land Baden- Württemberg kontra Metin Bozkurt (C-303/08. sz. ügy)

1. Az Európai Gazdasági Közösség és Törökország közötti társulási megállapodással létesített Társulási Tanácsnak a társulás fejlesztéséről szóló, 1980. szeptember 19-i 1/80 határozata 7. cikkének első bekezdését úgy kell értelmezni, hogy az alapügy felpereséhez hasonló török állampolgár, aki — valamely tagállam rendes munkaerőpiacához tartozó török munkavállaló családtagjakénti minőségében és a feleségével való legalább ötéves, folyamatos együttlakása folytán — a fent említett rendelkezés második francia bekezdése alapján biztosított jogállással összefüggő jogokkal rendelkezik, nem veszíti el e jogokat a házasságnak az ezek megszerzését követő időpontban kimondott felbontása miatt.

2. Nem minősül joggal való visszaélésnek az, hogy az alapügy felpereséhez hasonló török állampolgár az 1/80 határozat 7. cikkének első bekezdése alapján jogszerűen megszerzett jogra hivatkozik, habár az érdekelt — miután a volt felesége révén megszerezte e jogot — olyan súlyos bűncselekményt követett el a sérelmére, amely miatt megállapították a büntetőjogi felelősségét.

Ezzel szemben ugyanezen határozat 14. cikkének (1) bekezdésével nem ellentétes az olyan török állampolgár elleni kiutasító határozat meghozatala, akinek büntetőjogi felelősségét többször megállapították, amennyiben a személyes magatartása valamely alapvető társadalmi érdek közvetlen, tényleges és kellően súlyos veszélyeztetésének minősül. A nemzeti bíróság feladata annak vizsgálata, hogy ez a helyzet áll-e fenn az alapügyben.

28. A Bíróság (harmadik tanács) 2010. december 22-i ítélete (Court of Appeal (Egyesült Királyság) előzetes döntéshozatal iránti kérelme) — The Commissioners for Her Majesty's Revenue & Customs kontra Weald Leasing Limited (C-103/09. sz. ügy)

1. A vállalkozás számára abból eredő adóelőny, hogy az eszközök közvetlen megvásárlása helyett ezen eszközök vonatkozásában olyan lízingügyletet alkalmaz, mint amelyek az alapügy tárgyát képezik, nem minősül olyan adóelőnynek, amelynek a megszerzése ellentétes az 1995. április 10-i 95/7/EK tanácsi irányelvvel módosított, a tagállamok forgalmi adóra vonatkozó jogszabályainak összehangolásáról — közös hozzáadottértékadó-rendszer: egységes adóalap-megállapításról szóló, 1977. május 17-i 77/388/EGK hatodik tanácsi irányelv és az azt átültető nemzeti jogszabályok vonatkozó rendelkezéseinek célkitűzéseivel, feltéve hogy az ezen ügyletekre vonatkozó, így különösen a lízingdíj összegének meghatározását érintő szerződéses feltételek megfelelnek a rendes piaci feltételeknek, és hogy a közbeékelte harmadik személy társaságnak az említett ügyletek keretében történő igénybevétele nem akadályozza az említett rendelkezések alkalmazását, aminek vizsgálata a kérdést előterjesztő bíróság feladata. Az a körülmény, hogy e vállalkozás a rendes kereskedelmi működése körében nem foglalkozik lízingügyletekkel, nem bír relevanciával e vonatkozásban.

2. Amennyiben az alapügy tárgyát képező lízingügyletekre vonatkozó egyes szerződéses feltételek és/vagy a közbeékelte harmadik személy társaságnak az ezen ügyletekben történő részvétele visszaélészerű magatartásnak minősül, az említett ügyleteket úgy kell átminősíteni, hogy az a helyzet kerüljön visszaállításra, amely a visszaélészerűen alkalmazott szerződéses feltételek és/vagy e társaság részvételének hiányában fennállt volna.

29. A Bíróság (negyedik tanács) 2010. december 22-i ítélete (a tribunal de première instance de Bruxelles (Belgium) előzetes döntéshozatal iránti kérelme) — Corman SA kontra Bureau d'intervention et de restitution belge (BIRB) (C-131/10. sz. ügy)

1. A vaj csökkentett áron történő értékesítéséről, valamint a cukrászati termékek, jégkrém és egyéb élelmiszerek előállításánál felhasznált tejszínre, vajra és vajkoncentrátumra vonatkozó támogatás nyújtásáról szóló, 1997. december 15-i 2571/97/EK bizottsági rendelet — amennyiben nem ír elő elévülési szabályt a vaj-, vajkoncentrátum-, és tejszínágazatban a pályázati eljárások keretében letétbe helyezett biztosítékok behajtására alkalmazandó eljárások tekintetében — nem minősül az Európai Községek pénzügyi érdekeinek védelméről szóló, 1995. december 18-i 2988/95/EK, Euratom tanácsi rendelet 2988/95 rendelet 3. cikke (1) bekezdése első albekezdésének második mondata értelmében „rövidebb időszakot” előíró ágazati szabályozásnak. Következésképpen az e rendelet 3. cikke (1) bekezdése első albekezdésének első mondatában megállapított négyéves elévülési idő alkalmazandó az ilyen behajtásra, kivéve azonban a tagállamok által az említett 3. cikk (3) bekezdése által fenntartott azon lehetőséget, hogy hosszabb elévülési időt írjanak elő.

2. A 2988/95 rendelet 1. cikke értelmében valamely szabálytalansággal kapcsolatos eljárás során a tagállamok fenntartják maguknak a lehetőséget, hogy a rendelet 3. cikkének (3) bekezdése értelmében hosszabb elévülési időt alkalmazzanak a 2571/97 rendelettel összefüggésben olyan helyzetekben is, amikor azokat a szabálytalanságokat, amelyekért a sikeres pályázónak felelnie kell, az utóbbi alvállalkozói követték el.

30. A Bíróság (második tanács) 2010. december 22-i ítélete (a Tribunale amministrativo regionale del Lazio (Olaszország) előzetes döntéshozatal iránti kérelme) — Gowan Comércio Internacional e Serviços Lda kontra Ministero della Salute (C-77/09. sz. ügy)

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés vizsgálata nem tárt fel egyetlen olyan tényezőt sem, amely a 91/414/EGK tanácsi irányelvnek a fenarimol hatóanyagként való felvétele céljából történő módosításáról szóló, 2006. december 11-i 2006/134/EK bizottsági irányelv érvényességét befolyásolhatja.

31. A Bíróság (harmadik tanács) 2010. december 22-i ítélete (a Markkinaoikeus (Finnország) előzetes döntéshozatal iránti kérelme) — Mehiläinen Oy, Terveystalo Healthcare Oy, korábban Suomen Terveystalo Oyj kontra Oulun kaupunki (C-215/09. sz. ügy)

Az építési beruházásra, az árubeszerzésre és a szolgáltatásnyújtásra irányuló közbeszerzési szerződések odaítélési eljárásainak összehangolásáról szóló, 2004. március 31-i 2004/18/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvet úgy kell értelmezni, hogy amennyiben az ajánlatkérő szerv valamely tőle független magánjogi társasággal részvénytársasági formában működő olyan közös vállalkozás létrehozásáról köt szerződést, amelynek célja foglalkozás-egészségügyi és -jóléti szolgáltatások nyújtása, az ajánlatkérő saját munkavállalóinak szánt szolgáltatásokkal kapcsolatos, az ezen irányelvben szereplő értékhatárt meghaladó értékű és a szóban forgó társaság létrehozásáról rendelkező szerződéstől elválasztható szerződés odaítélése során tiszteletben kell tartani az említett irányelvnek az ugyanezen irányelv IIB. mellékletében szereplő szolgáltatásokra vonatkozó rendelkezéseit.

32. A Bíróság (harmadik tanács) 2010. december 22-i ítélete (a Rechtbank Haarlem (Hollandia) előzetes döntéshozatal iránti kérelme) — Premis Medical BV kontra Inspecteur van de Belastingdienst/Douane Rotterdam, kantoor Laan op Zuid (C-273/09. sz. ügy)

Az egyes árucikkeknek a Kombinált Nomenklátúra szerinti besorolásáról szóló, 2004. április 15-i 729/2004/EK bizottsági rendeletnek a 2004. május 7-én közzétett helyesbítésből következő változata érvénytelen, amennyiben egyrészt a helyesbítés az eredeti rendelet hatályát kiterjesztette a járási nehézségekkel küzdő személyek segítésére tervezett, alumíniumcsövekből készített vázból és négy kerékből álló, bolygó első kerekekkel, fogantyúkkal és fékekkel rendelkező guruló járókeretre, másrészt pedig amennyiben a helyesbítés az említett guruló járókeretet a Kombinált Nomenklátúra 8716 80 00 vámtarifaszáma alá sorolta be.

33. A Bíróság (harmadik tanács) 2010. december 22-i ítélete (Court of Session (Skócia), Edinburgh (Egyesült Királyság) előzetes döntéshozatal iránti kérelme) — The Commissioners for Her Majesty's Revenue & Customs kontra RBS Deutschland Holdings GmbH (C-277/09. sz. ügy)

1. *Olyan körülmények között, mint amilyenek az alapügyben felmerültek, a tagállamok forgalmi adóra vonatkozó jogszabályainak összehangolásáról — közös hozzáadottértékadó-rendszer: egységes adóalap-megállapításról szóló, 1977. május 17-i 77/388/EGK hatodik tanácsi irányelv 17. cikke (3) bekezdésének a) pontját úgy kell értelmezni, hogy valamely tagállam nem tagadhatja meg az adóalanytól az e tagállamban megvásárolt termékek után előzetesen felszámított HÉA levonását, amennyiben e termékeket később egy másik tagállamban végzett lízingügyletekhez használják, pusztán azzal az indokkal, hogy e későbbi ügyletek után a második tagállamban nem fizettek hozzáadottértékadót.*

2. *A 77/388 irányelv 17. cikke (3) bekezdésének a) pontjában elismert hozzáadottértékadó-levonási jog gyakorlása nem ellentétes a visszaélésszerű magatartás tilalmának elvével az alapügyben felmerültekhez hasonló olyan körülmények között, ahol a valamely tagállamban letelepedett vállalkozás úgy dönt, hogy egy másik tagállamban letelepedett leányvállalatán keresztül végez terméklízing ügyleteket az első tagállamban letelepedett harmadik személy társaság részére annak érdekében, hogy elkerülhesse az ezen ügyletek ellenértéke vonatkozásában a HÉA-fizetést annak következtében, hogy ezen ügyleteket az első tagállamban a második tagállamban teljesített bérleti szolgáltatás nyújtásaként, míg a második tagállamban az első tagállamban teljesített termékértékesítésként kezelik.*

34. A Bíróság (harmadik tanács) 2010. december 22-i ítélete (az Unabhängiger Verwaltungssenat Wien — Ausztria előzetes döntéshozatal iránti kérelme) — Yellow Cab Verkehrsbetriebs GmbH kontra Landeshauptmann von Wien (C-338/09. sz. ügy)

1. *Az EUMSZ 49. cikket úgy kell értelmezni, hogy azzal ellentétes az alapügyben szereplőhöz hasonló azon tagállami szabályozás, amely előzetesen meghatározott menetrend szerint meghatározott megállóhelyeket rendszeresen érintő valamely városi tömegközlekedési autóbuszjárat üzemeltetési engedélyének megadása céljából előírja, hogy a más tagállamokban letelepedett kérelmező gazdasági szereplők még azelőtt székhellyel vagy telephellyel rendelkezzenek e tagállam területén, hogy e járat üzemeltetési engedélyét részükre megadják. Ezzel szemben az EUMSZ 49. cikket úgy kell értelmezni, hogy azzal nem ellentétes a letelepedés követelményét előíró nemzeti szabályozás, amennyiben azt ezen engedély megadását követően és az említett járat kérelmező általi üzemeltetésének megkezdését megelőzően követelik meg.*

2. *Az EUMSZ 49. cikket úgy kell értelmezni, hogy azzal ellentétes az a nemzeti szabályozás, amely előírja, hogy valamely turista buszjárat üzemeltetése céljából kért engedély megadását amiatt kell megtagadni, hogy a kérelmezett járatával részben vagy teljesen azonos útvonalon közlekedő járat üzemeltetési engedélyével már rendelkező versenytárs vállalkozás jövedelmezősége — kizárólag e versenytárs vállalkozás állításai alapján — csökkenne.*

35. A Bíróság (harmadik tanács) 2010. december 22-i ítélete (a Naczelný Sąd Administracyjny (Lengyelország) előzetes döntéshozatal iránti kérelme) — Bogusław Juliusz Dankowski kontra Dyrektor Izby Skarbowej w Łodzi (C-438/09. sz. ügy)

1. *A 2006. február 14-i 2006/18/EK tanácsi irányelvvel módosított, a tagállamok forgalmi adóra vonatkozó jogszabályainak összehangolásáról — közös hozzáadottértékadó-rendszer: egységes adóalap megállapításról szóló, 1977. május 17-i 77/388/EGK hatodik tanácsi irányelv 18. cikke (1) bekezdésének a) pontját és 22. cikke (3) bekezdésének b) pontját úgy kell értelmezni, hogy valamely adóalanyt megilleti a hozzáadottérték-adónyilvántartásba nem bejegyzett másik adóalany által nyújtott szolgáltatások után felszámított hozzáadottérték-adó levonásához való jog, ha a vonatkozó számlák a hivatkozott 22. cikk (3) bekezdésének b) pontjában megkövetelt valamennyi — különösen a hivatkozott számlákat kiállító személy és a nyújtott szolgáltatások jellegének meghatározásához szükséges — adatot tartalmazzák.*

2. A 2006/18 irányelvvel módosított 77/388 hatodik irányelv 17. cikkének (6) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy azzal ellentétes az olyan nemzeti szabályozás, amely kizárja a valamely adóalany által másik — szolgáltatást nyújtó — adóalanynak felszámított hozzáadottérték-adó levonásához való jogot, amennyiben az utóbbi nincs bejegyezve a hozzáadottérték-adónyilvántartásba.

36. A Bíróság (első tanács) 2010. december 22-i ítélete (a Tribunal Supremo — Spanyolország előzetes döntéshozatal iránti kérelme) — Asociación de Transporte International por Carretera (ASTIC) kontra Administración General del Estado (C-488/09. sz. ügy)

1. A Közösségi Vámkódex létrehozásáról szóló 2913/92/EGK tanácsi rendelet végrehajtására vonatkozó rendelkezések megállapításáról szóló, 1993. július 2-i 2454/93/EGK bizottsági rendelet 454. és 455. cikkét úgy kell értelmezni, hogy ha annak a tagállamnak a vámtartozás beszedésével kapcsolatos joghatóságára vonatkozó vélelem, amelynek területén a TIR fuvarozás során elkövetett jogsértést megállapították, megdől az e jogsértés más tagállam területén történt elkövetését megállapító ítélet folytán, az utóbbi tagállam vámhatósága szerez joghatóságot az említett vámtartozás beszedésére, feltéve hogy az említett jogsértést alkotó tényeket attól az időponttól számított két éven belül bíróság elé tárták, amikor azt a garanciavállaló egyesületet, amelynek területén az említett jogsértést elkövették, értesítették e jogsértésről.

2. A 2454/93 rendeletnek az áruk TIR-igazolvánnyal történő nemzetközi fuvarozására vonatkozó, Genfben, 1975. november 14-én aláírt vámegegyezmény 11. cikkének (1) bekezdésével összefüggésben értelmezett 455. cikkének (1) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy az alapügyben szereplőkhöz hasonló körülmények között egy garanciavállaló egyesület nem hivatkozhat az említett rendelkezések által előírt elévülési határidőre akkor, ha annak a tagállamnak a vámhatósága, amelynek területére az egyesület felelőssége kiterjed, a vámhatóság joghatóságát megállapító végrehajtható ítéletről való tájékoztatását követő egy éven belül értesítette az egyesületet azokról a tényekről, amelyek alapján az a vámtartozás keletkezett, amelyet az általa garantált összeg erejéig ki kell egyenlítenie.

37. A Bíróság (hetedik tanács) 2010. december 22-i ítélete (Finanzgericht Düsseldorf (Németország) előzetes döntéshozatal iránti kérelme) — Lecson Elektromobile GmbH kontra Hauptzollamt Dortmund (C-12/10. sz. ügy)

A 2004. szeptember 7-i 1810/2004/EK bizottsági rendelettel módosított, a vám- és statisztikai nomenklatúráról, valamint a Közös Vámtarifáról szóló, 1987. július 23-i 2658/87/EGK tanácsi rendelet I. mellékletében található Kombinált Nomenklatúra 8703 vámtarifaszámát úgy kell értelmezni, hogy az alá tartoznak a három- vagy négykerékű, egy — nem feltétlenül rokkant — személy szállítására alkalmas, akkumulátorral működő villamos motorral hajtott, 6–15 km/h-ás végsebességet elérő és külön állítható kormányoszloppal ellátott olyan járművek, úgynevezett elektromobilok, mint amelyekről az alapügyben szó van.

38. A Bíróság (harmadik tanács) 2010. december 22-i ítélete (a Cour de cassation du Grand-Duché de Luxembourg (Luxemburg) előzetes döntéshozatal iránti kérelme) — État du Grand-Duché de Luxembourg és társa kontra Pierre Feltgen (a Bacino Charter Company SA vagyongfelügyelője), Bacino Charter Company SA (C-116/10. sz. ügy)¹⁰

Az 1991. december 16-i 91/680/EGK tanácsi irányelvvel módosított, a tagállamok forgalmi adóra vonatkozó jogszabályainak összehangolásáról — közös hozzáadottértékadó-rendszer: egységes adóalap-megállapításról szóló, 1977. május 17-i 77/388/EGK hatodik tanácsi irányelv 15. cikkének 5. pontját úgy kell értelmezni, hogy az e rendelkezésben előírt hozzáadottértékadó-mentesség nem alkalmazható az olyan szolgáltatásnyújtásokra, amelyek vízi járműnek személyzettel együtt, nyílt tengeren történő kedvtelési utazás céljára, természetes személyek számára, díjazás ellenében való rendelkezésre bocsátását foglalják magukban.

¹⁰ A kérdés: Hírlevél I. évf. 1. szám, Közigazgatási ügyszak, 14. szám alatt

39. A Bíróság (harmadik tanács) 2010. december 22-i ítélete (a Tribunal administratif (Luxemburg) előzetes döntéshozatal iránti kérelme) — Tankreederei I SA kontra Directeur de l'administration des contributions directes (C-287/10. sz. ügy)

Az EUMSZ 56. cikket úgy kell értelmezni, hogy azzal ellentétes az olyan tagállami rendelkezés, amely alapján a beruházás után járó adójóváírás kedvezményét a kizárólag e tagállamban letelepedett vállalkozástól azon egyedüli indokkal tagadják meg, hogy a kért adójóváírás alapjául szolgáló beruházás ténylegesen másik tagállam területén valósul meg.

A Legfelsőbb Bíróság uniós jogi tárgyú határozatai

Büntető ügyszak

Az adott időszakban nem született ilyen tárgyú határozat.

Gazdasági ügyszak

Az adott időszakban nem született ilyen tárgyú határozat.

Munkaügyi ügyszak

Az adott időszakban nem született ilyen tárgyú határozat.

Polgári ügyszak

Az adott időszakban nem született ilyen tárgyú határozat.

Közigazgatási ügyszak

Kfv. VI. 37.391/2010/7

Az 2003/87/EK irányelv preambuluma 7. pontja értelmében a kibocsátási egységek tagállamok általi kiosztásával kapcsolatos közösségi rendelkezések a belső piac egységességének megőrzése és a verseny torzulásának megakadályozása érdekében szükségesek. Az irányelv 11. cikk (3) bekezdése előírja, hogy a kiosztásról történő döntéshozatalkor a tagállamoknak tekintettel kell lenniük annak szükségességére, hogy az új belépők számára hozzáférést kell biztosítani a kibocsátási egységekhez. Új belépőnek tekinti az irányelv új kibocsátóként, azt a létesítményt, amely jellegének vagy működésének változása illetve bővítése folytán a Nemzeti Kiosztási Terv Bizottságnak való megküldését követően szerzett az üvegházhatású gáz kibocsátására engedélyt, illetve módosították engedélyét [2003/87/EK irányelv 3. cikk h) pontja]. Az irányelv 3. cikk h) pontjával azonos tartalommal szabályozza a 2005. évi XV. törvény a 3.§ g) pontjában az új belépő fogalmát. Az irányelv és a 2005. évi XV. törvény is új belépőnek tekinti a létesítményt a kibocsátási engedélye megszerzésével, arra is figyelemmel, hogy a kibocsátási engedély birtokában a létesítmény megkezdheti a próbaüzemét és üvegházhatású gáz kibocsátóvá válik (213/2006.(X.27.) Kormányrendelet 1.§ (1) bekezdése, 2005. évi XV. törvény 4.§-a). Az új belépőt így a próbaüzemtől kezdve megilleti a kibocsátási egységekből való részesedés.

A 13/2008.(I.30.) Kormányrendelet 7.§ (1) bekezdése az új belépő tartalékból történő részesedését megalapozó eseménynek a 7.§ (2) bekezdés szerinti, kibocsátási engedéllyel rendelkező létesítmény üzembe helyezését tekinti. Üzembe helyezés alatt a 13/2008.(I.30.) Kormányrendelet 2.§ g/ pontja a próbaüzemet követően a rendes üzemmenet megkezdését érti. A fenti rendelkezések értelmében a 13/2008.(I.30.) Kormányrendelet 7.§ (2) bekezdés b) pontja szerinti létesítmény üzembe helyezése teremti meg a részesedéshez való jogosultságot, amely anyagi jogi jogosultság és nem eljárásjogi jogosultság. A jogosultságot megalapozó

esemény bekövetkezte folytán a létesítmény nem csak a próbaüzemet követő üzembe helyezéstől kérheti a kibocsátási egységekből való részesedést, hanem a próbaüzem idejére is, miután már a próbaüzem alatt is történik üvegházhatású gáz kibocsátása kibocsátási engedély birtokában, így az ez alatt az időszak alatt kibocsátott gázmennyiséget is figyelembe kell venni.

Mindezek alapján a 13/2008.(I.30.) Kormányrendelet 2.§ g) pontját, 7.§ (1) bekezdését az irányelv 11. cikk (3) bekezdésére és a 3. cikk h) pontjára is figyelemmel úgy kell értelmezni, hogy a kibocsátási engedéllyel rendelkező létesítmény üzembe helyezése az új belépő tartalékból történő részesedését megalapozza a próbaüzem időtartamára is.

Kfv.VI.39.172/2010/8

A 800/1999. EK rendelet 52. cikk /4/ bekezdés a/ pontja az /1/ bekezdés szerinti visszafizetési kötelezettség alkalmazhatóságára többes feltételt támaszt. E szerint: a visszafizetési kötelezettség nem alkalmazható, amennyiben a kifizetésre a tagállamok illetékes hatóságai vagy valamely más érintett hatóság olyan hibájából került sor, amelyet a kedvezményezett nem érzékelhetett, és a kedvezményezett jóhiszeműen járt el.

Az Emberi Jogok Európai Bíróságának magyar vonatkozású ítéletei

1. Metalco Bt. Magyarország elleni ügye (34.976/05. sz. ügy)¹¹

A panaszos terhére az adóhatóság 1996-ban mintegy 10.000.000,-forint adóhiányt állapított meg. E követelés biztosítása érdekében 1997. április 10-én lefoglalták a panaszos egy másik cégben birtokolt 100%-os részesedését, amelynek névértéke több mint 103.000.000,-forint volt. Tudomást szereztén a panaszos azon szándékáról, hogy 1997. június 30-ig eladja részesedését, az adóhatóság megtiltotta az ügyletet, de nem intézkedett annak elárverezése érdekében sem a törvényben meghatározott két hónapos határidőben, sem azt követően. Az ezt követő, két évig tartó közigazgatási eljárásban a panaszos adótartozás végül törölték, és a vagyont feloldották a foglalás alól. Az a társaság, amelyben a panaszosnak a lefoglalt részesedése volt, 1997. júliusától felszámolás alá került, és a részesedés minden értékét elvesztette.

A panaszos valamikor 1999-ben pert indított az APEH ellen az okozott kár megtérítése iránt. A Baranya Megyei Bíróság 2000. december 12-én oda 103.000.000,-forint megfizetésére kötelezte az adóhatóságot. A Legfelsőbb Bíróság 2002. június 13-án hatályon kívül helyezte ezt a döntést. A megyei bíróság 2003. június 3-án ismét a panaszos javára döntött. A másodfokon eljáró Pécsi Ítéltábla 2004. május 6-án az ítéletet megváltoztatta, és a panaszos keresetét elutasította. Lényegében úgy ítélte meg, hogy nem volt okozati összefüggés a lefoglalt vagyontárgy - a Vht. 116.§-ának (1) bekezdésében előírt - két hónapon belüli árverési értékesítésének adóhatóság általi jogellenes elmulasztása és a panaszos által elszenvedett kár között. A bíróság álláspontja szerint a panaszost terhelte annak bizonyítása, hogy a részesedés időben történő árverése esetén azokat sikeresen el lehetett volna adni egy kellőképpen fizetőképessé vevőnek. A panaszos azonban nem tudta bizonyítani ezt az állítást. A bíróság megállapította, hogy a panaszos által megjelölt vevő - saját könyvelése szerint - soha nem volt a részesedés megszerzéséhez szükséges tőke birtokában; a társaság, amelyben a panaszosnak a lefoglalt részesedése volt, már 1997. elején elvesztette az összes saját tőkéjét, és 1997. júliusától felszámolás alatt állt; vezetőjét csődbüntett miatt elítélték. A Legfelsőbb Bíróság 2005. március 16-án elutasította a panaszos felülvizsgálati kérelmét; e határozatot 2005. április 22-én kézbesítették. A panaszos által előterjesztett perújítási kérelem eredménytelen volt.

A panaszos az Egyezmény 6. cikkének (1) bekezdésére és az Első kiegészítő jegyzőkönyv 1. cikkére hivatkozással azt sérelmezte, hogy a magyar hatóságok eljárásának elhúzódása azt eredményezte, hogy az általa más cégben birtokolt, eredetileg több mint 103.000.000,-forint értékű részesedés elvesztette az értékét.

A Bíróság emlékeztetett arra, hogy az Első kiegészítő Jegyzőkönyv 1. cikke lényegében a tulajdonhoz való jogot biztosítja. Ez három különböző szabályból áll. Az első szabály, amelyet az első bekezdés az első mondata állít fel, általános jellegű, és a tulajdon békés birtoklásának elvét mondja ki. A második szabály, amelyet az első bekezdés második mondata tartalmaz, a javaktól való megfosztást fedi le, és bizonyos feltételeknek veti alá annak lehetőségét. A harmadik szabály, amelyet a második bekezdés állapít meg, elismeri, hogy a Részes Államok jogosultak ellenőrizni a tulajdon használatát a közérdekekkel vagy az

¹¹ Az ítéletet a Bíróság 2011. február 1-jén hozta.

adók, egyéb járulékok és büntetések megfizetésének biztosításával összhangban. A három szabály azonban nem "különálló" abban az értelemben, hogy nem állnak kapcsolatban egymással. A második és a harmadik szabály a javak békés birtoklásához való jog korlátozásának különös eseteivel foglalkozik, és ezért az első szabályban kimondott általános elv fényében kell azokat értelmezni. E beavatkozási formáknak meg kell felelniük a törvényesség elvének, és jogszerű célt kell követniük, a megvalósítandó céllal megfelelően arányos eszközök révén.

A Bíróság megállapította, hogy az adóhatóság a panaszos részesedését az adótartozás biztosítása érdekében foglalta le. Meggyőződött tehát arról, hogy az intézkedés az adófizetés biztosítását célozta, az 1. cikk (2) bekezdésének megfelelően. Mindazonáltal egy ilyen beavatkozás is a fenti cikk megsértésének minősül, kivéve, ha törvényes és az elérendő céllal megfelelően arányos. A Bíróság nem tartotta szükségesnek annak vizsgálatát, hogy vajon az intézkedés mennyiségi szempontból arányos volt-e vagy sem, mivel mindenképpen sérti a törvényesség elvét. A Bíróság figyelemmel volt az ítéletábra azon álláspontjára, miszerint az adóhatóságnak jogszabályon alapuló kötelezettsége volt az, hogy a foglalástól számított két hónapon belül a lefoglalt vagyontárgy értékesítése érdekében árverés tartson. A Bíróság szerint ez a kötelezettség szerves részét képezte a szóban forgó beavatkozás törvényességének, amely egyformán szolgálja az adós és a hitelező érdekeit. A hazai bíróságok megállapításai szerint azonban a törvény szerint megkövetelt értékesítésre soha sem került sor; ez az Állam törvénytelen mulasztásának minősül, amelyért kártérítési felelősségét csak azért nem állapították meg, mert az elszenvedett kár nem volt bizonyítható. Ebből következik, hogy a lefoglalás a törvényi határidőt követően már nem tekinthető törvényesnek. A fenti megfontolások elegendőek voltak ahhoz, hogy a Bíróság megállapítsa az Első kiegészítő jegyzőkönyv 1. cikkének sérelmét.

Az eljárás tisztességes voltának vizsgálata kapcsán a Bíróság megjegyezte: az ítéletábra álláspontja szerint a panaszost terhelte annak bizonyítása, hogy a lefoglalt részesedés árverésen értékesíthető lett volna, illetve milyen áron. A Bíróság egyetértett abban a Kormányzattal, hogy általában nem tisztességtelen a polgári perben attól a féltől megkövetelni azon tények bizonyítását, amelyre a fél igényét alapozni kívánja. A Bíróság véleménye szerint azonban az adott esetben ennek az elvnek a gépies alkalmazása ezt az "fegyverek egyenlőségének" be nem tartásához vezetett, amely az Egyezmény 6. cikkének (1) bekezdése értelmében a tisztességes eljárás fogalmába beleértendő. A Bíróság álláspontja szerint a károkozásért felelős adóhatóság pont az árverés megtartásának jogellenes elmulasztása révén akadályozta meg a panaszost abban, hogy a lefoglalt részesedés értékét megismerje és bizonyítsa. A Bíróság nem bocsátkozhatott találgatásokba a szóban forgó részesedések tényleges piaci értéke, vagy azok – az érintett cég pénzügyi nehézségeire ellenére – fizetőképes vevő számára való értékesítésének esélyei tekintetében. Megelégedett annak megállapításával, hogy a károkozásért felelős hatóság jogellenes mulasztása folytán a panaszostól egy hipotetikus tény bizonyítását követelték. A Bíróság szerint a panaszos igényérvényesítésének ilyen módon való meghíúsulását - a tisztességes eljárás szempontjából – jóváhagyni. hoz, záradékkal kell ellátniuk. Ebből az következik, hogy az Egyezmény a 6. cikkének (1) bekezdését megsértették

A Bíróság a panaszos részére 50.000,-Euro vagyoni és nemvagyoni kártérítést ítélt meg.

2. Alexandr Potapenko Magyarország elleni ügye (32.318/05. sz ügy) ¹²

Az 1986 óta Magyarországon élő panaszos és bűntársai ellen 1998. szeptember 15-én büntetőeljárást indítottak csalás minősített esete és más bűncselekmények miatt. A rendőrség a panaszos útlevelét - tekintettel a folyamatban lévő büntetőeljárásra - 1999. március 8-án bevonta. A panaszos nem nyújtott be fellebbezést az ezt az intézkedést megerősítő 1998. április 15-ei közigazgatási határozat ellen, amely így 1999. május 18-án jogerőre emelkedett. A panaszos 1999-ben, majd 2000. augusztus 15-én és december 12-én, továbbá 2002. december 16-án kérte útlevelének visszaadását; az utolsó alkalommal a nagyanyja temetésén akart részt venni Ukrajnában. Kérelmei eredménytelennek bizonyultak. Újabb, 2005. október 17-ei kérelmére, 2006. január 11-én tájékoztatták, hogy az illetékes hatóságnak nem találja az útlevelét; azt csak 2006. szeptember 11-én találták meg és adták vissza neki. Időközben, 2002. július 24-én a Fővárosi Főügyészség elkészítette a vádiratot az ügyben. Több tárgyalást követően, 2007. április 26-án a panaszost végül felmentették.

A panaszos elsősorban azt sérelmezte, hogy az eljárások hossza már nem egyeztethető össze az Egyezmény 6. cikkének (1) bekezdésében meghatározott "ésszerű idő" követelményével.

Az az időszak, amelyet figyelembe kellett venni, nyolc évig és hét hónapig tartott, egy bírósági szinten. A Bíróság már többször megállapította az Egyezmény 6. cikke (1) bekezdésének megsértését a jelen üggyhez hasonló kérdéseket felvető ügyekben. Megvizsgálván az előterjesztett anyagot, a Bíróság úgy ítélte, hogy a Kormány nem terjesztett elő olyan tényt vagy meggyőző érvet, amely alkalmas lenne meggyőzni őt, hogy a jelen körülmények között eltérő következtetésre jusson. Tekintettel az e tárgyban folytatott ítélkezési gyakorlatára, a Bíróság úgy ítélte, hogy az eljárás hossza eltúlzott volt és nem felelt meg az "ésszerű idő" követelményének, vagyis az Egyezmény 6. cikkének (1) bekezdését megsértették.

A panaszos azt is sérelmezte: hét és fél évig megakadályozták abban, hogy elhagyja Magyarországot - annak ellenére, hogy többször kért rá egyéni engedélyt.

A Bíróság emlékeztetett arra, hogy a Negyedik kiegészítő jegyzőkönyv 2. cikke biztosítja mindenkinek a szabad mozgáshoz fűződő jogát, beleértve bármely ország elhagyásának jogát. Minden olyan intézkedésnek, amely korlátozza ezt a jogot, törvényen alapulónak kell lennie, az említett egyezményi rendelkezés (3) bekezdésben meghatározott legitim célok valamelyikét kell követnie, és igazságos egyensúlyt kell elérnie a közérdek és az egyéni jogok között. A Bíróság meggyőződött arról, hogy a panaszosnak a Negyedik kiegészítő jegyzőkönyv 2. cikkében biztosított jogába való beavatkozás – amelynek fennállta és törvényen alapuló volta tekintetében nem volt vita a felek között – a panaszos tárgyaláson való megjelenésének, vagyis a közrend fenntartásának legitim célját követte. Az arányosság tekintetében a Bíróság megállapította, hogy a panaszos útlevelét 1999. március 8-án vonták be, és 2006. szeptember 11-én adták vissza. A panaszos négy ideiglenes intézkedés iránti kérelmét, beleértve azt, amely egyik közeli hozzátartozó temetésével állt kapcsolatban, elutasították. Így az ország elhagyásának tilalma több mint hét és fél évig változatlan maradt. A Bíróság emlékeztetett, hogy még ha az egyén szabad mozgásának korlátozása kezdetben indokolt volt is, hosszú időn keresztül való automatikus fenntartása révén aránytalan intézkedéssé válhat, amely sérti az egyén jogait. A Bíróság álláspontja szerint, a szóban forgó utazási tilalom valójában egy csaknem automatikus, határozatlan időre szóló, általános intézkedésnek minősül. A Bíróság úgy ítélte meg, hogy ez ellentmond a hatóságoknak a Negyedik kiegészítő jegyzőkönyv 2. cikkén alapuló azon köteletségének, hogy megfelelően

¹² Az ítéletet a Bíróság 2011. február 1-jén hozta.

gondoskodjanak annak biztosításáról, hogy bármely, az ország elhagyásának jogába való beavatkozás annak teljes időtartama alatt - az eset különleges körülményeire tekintettel - indokolt és arányos maradjon. Ebből következik, hogy a panaszosnak a Negyedik kiegészítő jegyzőkönyv 2. cikkében biztosított, Magyarország elhagyásához fűződő jogát megsértették.

A Bíróság a panaszos részére 12.500,-Euro nemvagyoni kártérítést ítélt meg.

Az Emberi Jogok Európai Bíróságának kiemelten fontos ítéletei

1. Radan Knebl Cseh Köztársaság elleni ügye (20157/05 sz. ügy)¹³

A panaszost 2003. október 2-án csalás gyanújával őrizetbe vették és kihallgatták. Az Ostrava-i Kerületi Bíróság bírója 2003. október 3-án a panaszost a Be. 67.§-ának a), b) és c) pontjai alapján előzetes letartóztatásba helyezte, a szökés, a tanúk befolyásolásának és ismételt bűnelkövetés veszélyére tekintettel. A megyei főügyész 2004. január 2-án a Be. 67.§-ának a) és c) pontjaira hivatkozással az előzetes letartóztatás fenntartása mellett döntött. Határozata indokolásában egyfelől utalt a panaszos külföldi kapcsolataira, másfelől arra, hogy a panaszost már korábban is elítélték, és a büntetőeljárás tárgyává tett bűncselekményeket feltételes szabadlábra való helyezését követően, a próbaidő tartama alatt követte el. A megyei bíróság 2004. január 19-én – a panaszos meghallgatása nélkül – elutasította az ügyészi határozat elleni jogorvoslati kérelmét. Ezt követően a panaszos előzetes letartóztatását még több ízben meghosszabbították; a panaszos is több ízben kérelmezte szabadon bocsátását, de kérelmeit elutasították. A panaszos e határozatok ellen előterjesztett jogorvoslati kérelmei eredményre nem vezettek; a panaszos mindaddig előzetes letartóztatásban maradt, míg a másodfokon eljáró Olomouc-i Fellebbviteli Bíróság 2007. február 15-én a panaszost egyrendbeli csalás és egyrendbeli csalás kísérlete miatt öt év szabadságvesztésre ítélte, amelynek végrehajtását – az előzetes letartóztatás beszámításával – haladéktalanul elrendelte.

Az előzetes letartóztatás tartama alatt, 2005. szeptember 19-én illetve 20-án a panaszost és védőjét – 2005. szeptember 27-ei határnappal – a megyei bíróság elé idézték meghallgatásra. A meghallgatáson a védő nem jelent meg, csak a panaszos adta át írásbeli észrevételeit, amelyben kifejtette, hogy az idézés nem felelt meg a formai követelményeknek, mert nem pontosította a meghallgatás célját. Az ügyésznek az előzetes letartóztatás meghosszabbítása iránti indítványára a panaszos azt a választ adta, hogy annak indokai már régóta nem állnak fenn. A meghallgatáson a megyei bíróság az előzetes letartóztatás ismételt meghosszabbítása mellett döntött, megállapítva, hogy nem állt be olyan változás, amely ezt kizárná. A panaszos fellebbezett e határozat ellen, sérelmezve azt, hogy az idézés nem felelt meg a követelményeknek, nem kapott elég időt a felkészüléshez és az ülés az ügyvéd hiányában zajlott le. A Fellebbviteli Bíróság 2005. október 18-án a fellebbezést elutasította, hivatkozva a Be. 242. cikkére, amely nem írja elő kötelezően sem a felkészülési idő biztosítását, sem a védő jelenlétét.

A panaszos – az Egyezmény 5. cikkének (3) bekezdésére hivatkozással – azt sérelmezte, hogy előzetes letartóztatásának fenntartása kapcsán olyan érvekre hivatkoztak, amelyek általánosak és elégtelenek voltak, kifogásolta továbbá az szabadságelvonás együttes időtartamát is.

A Bíróság úgy találta, hogy a panaszos előzetes letartóztatásának fenntartására a cseh bíróságok által felhozott érvek, különösen az újabb bűncselekmény elkövetésének veszélye, a panaszos konkrét cselekményein alapultak, ezért érdemlegesnek és elegendőnek tekinthetők. Ha ezek az indokok a panaszos előzetes letartóztatásának teljes hossza alatt fennállnak, a bíróságoknak nem róható fel, hogy határozataikban ismétlődés figyelhető meg. A 2003.

¹³ Az ítélet 2010. február 28-án vált véglegessé.

október 3-ától 2007. február 15-éig tartó előzetes letartóztatás hossza – csaknem három év és öt hónap – a nyomozás bonyolultságának, a tanúk távollétének, és – bizonyos mértékig – a panaszos magatartásának tulajdonítható, aki minden határozatot megtámadott, és több elfogultsági kifogást is előterjesztett, ezért az Egyezmény 5. cikkének (3) bekezdését nem sértették meg.

A panaszos – az Egyezmény 5. cikkének (4) bekezdésére hivatkozással – azt is sérelmezte, hogy azokban az eljárásokban, amelyekben az előzetes letartóztatás törvényességét vitatta, a bíróságok távollétében, az ő személyes meghallgatása nélkül hozták meg határozataikat.

A Bíróság ennek kapcsán emlékeztetett, hogy az Egyezmény 5. cikkének (4) bekezdése alapján az elsődleges biztosíték az, hogy az érintett személynek joga van az előzetes letartóztatását vitató kérelemmel foglalkozó bíró általi tényleges meghallgatáshoz. Az 5. cikk (1) bekezdésének c) pontja alapján fogvatartott személy esetén az 5. cikk (4) bekezdése kontradiktórius tárgyalást tesz szükségessé, amely általában megköveteli a védő jelenlétét, és azt a lehetőséget, hogy szükség esetén tanúkat idézzon és kérdéseket intézzon hozzájuk. Továbbá, egy személy törvényességének értékelésénél lényeges adatoknak a védő számára mindig, a helyzetnek megfelelő módon hozzáférhetőnek kell lenni; a védelemnek tudomással kell bírnia a benyújtott ügyészi beadványokról, és valós lehetőséget kell kapnia az észrevételek megtételére. Annak megállapításához azonban, hogy egy eljárás eleget tesz-e a követelményeknek, figyelemmel kell lenni az ügy különleges körülményeire. A Bíróság már korábban is megállapította, hogy bizonyos körülmények között, különösen akkor, ha az érdekeltnek lehetősége volt arra, hogy a szabadlábra helyezés iránti kérelmét első fokon elbíráló bíróság előtt személyesen meghallgassák, továbbá arra, hogy bármikor újabb, tárgyaláson elbírálendő kérelmet nyújtson be, az 5. cikk (4) bekezdéséből fakadó eljárási követelmények teljesítése nem kívánja meg, hogy a másodfokú bíróság előtt ismét megjelenjen.

A Bíróság a Fellebbviteli Bíróság 2005. október 18-ai határozata kapcsán észlelte, hogy azt tárgyalás nélkül, a panaszos és védője távollétében hozták. Ennélfogva a panaszosnak nem volt lehetősége, hogy kifejtse véleményét az előzetes letartóztatása fenntartásáról hozott határozattal kapcsolatban, és erre az első fokú eljárásban sem volt valós lehetősége. A Fellebbviteli Bíróság e határozatában kifejtette, hogy a Be. 242.§-a nem rendelkezik felkészülési időről és arról, hogy a vádlott ügyvédjének jelen kell lennie az előzetes letartóztatás törvényessége tárgyában tartott meghallgatáson; az előzetes letartóztatás felülvizsgálatának eljárási szabályaira nézve irányadó Be. 242.§-ának (1) bekezdése és Be. 243.§-a szerint csak a tanács tagjainak és a jegyzőkönyvvezetőnek a jelenléte kötelező, és a bíróság kizárólag az iratok alapján dönt. A Bíróság szerint az effajta sommás szabályozás nem kielégítő, mert túl sok teret enged az eltérő bírósági gyakorlatnak, továbbá nem tartja tiszteletben a védelem jogait, mert nem ír elő egyértelmű kötelezettségeket a fogvatartottat kihallgató bíróságok számára a fogva tartott szabadlábra helyezési kérelmének illetve az előzetes letartóztatás meghosszabbítása elleni jogorvoslati kérelmének elbírálása esetére.

A Bíróság a fentiekre tekintettel megállapította, hogy az 5. cikk (4) bekezdését megsértette, ezért a panaszos részére 2.600,-Euró nem vagyoni kártérítést ítél meg.

2. Natalia Bannikova Oroszorszáúg elleni ügye (18.757/06. sz. ügy)¹⁴

A panaszos 2005. január 23. és 27. között számos telefonbeszélgetést folytatott egy bizonyos S.-sel, amelyben megbeszéltek, hogy S. kannabiszt fog szállítani neki, amelyet aztán a

¹⁴ Az ítélet 2011. február 4-én vált véglegessé.

panaszos fog eladni. E hívások során, amelyeket felvett a Szövetségi Biztonsági Szolgálat (FSZB), beszéltek korábbi kábítószer-ügyletekről, eladatlan kábítószerekről, a lehetséges ügyfelekről és a jövőbeni üzlet kilátásairól. S. 2005. január 28-án meghozta a kannabiszt. A panaszos összekeverte a már nála lévő kannabisszal, és csomagokra osztotta. Ugyanezen a napon az FSB Kurszki Regionális Osztályának műveleti vezetője - Az operatív-felderítő tevékenységekről szóló, 1995. augusztus 12-ei törvény 7. és 8. §-a alapján - próbavásárlás formájában egy fedett műveletet engedélyezett. A következő napon egy beépített FSB ügynök, B., vevőnek adva ki magát, találkozott a panaszossal, és a 4.408 g kannabiszt vásárolt tőle, megjelölt bankjegyek használatával. Az FSB kép- és hangfelvételt készített az ügyletről. Ezután a panaszost őrizetbe vették, és a megjelölt pénzt megtalálták nála. Egy későbbi házkutatás során étadott egy másik zsák - 28,6 g súlyú - kannabiszt.

A kurszki Lenyinszkij Kerületi Bíróság 2005. november 24-én megvizsgálta az ügyet. A panaszos bűnösnek vallotta magát, amiért segítette B.-t a kannabiszt megszerzésében, de azt állította, B. bujtotta fel a bűncselekmény elkövetésére, egyébként nem tett volna így. A tárgyaláson a panaszos előadta, hogy 2004. szeptemberében S. nála hagyott egy táskát, amely száraz fűszernövényeket tartalmazott, és amelyet a szomszédja kannabiszként azonosított. Néhány nap múlva egy addig számára ismeretlen, Vlagyimir nevű ember megkönyörözött, aki azt állította: tudja, hogy van nála "anyag", és hogy össze tud hozni egy nagyszabású üzletet egy általa ismert ügyféllel. A panaszos említette az ajánlatot S.-nek, aki azt mondta neki, elviheti a kért kábítószer. A panaszos azt is állította, hogy Vlagyimir zaklatta őt a kannabisz értékesítése érdekében, fenyegetve őt, ha megtagadja azt. Többször hívta S.-t 2005. január 28-a előtt, amikor a kannabiszt hozta neki. A panaszos 2005. január 29-én kapott egy telefonhívást a "fogyasztótól" (B. titkos ügynöktől), és megállapodtak az ügyletben. S. azt vallotta a tárgyaláson, hogy a panaszos hívta fel őt 2004. októberben vagy novemberben, és azt javasolta, hogy lássa el egy "nagy szállítmány" kannabisszal, amit aztán ő el fog adni. 2004 novemberében felszedett néhány vad indiai kendert, és a padláson kiszárította azokat. 2005. január 23-án és 24-én a panaszos felhívta őt, azt kérdezve, hogy kész-e a szállítmány, és azt mondta, hogy az ügyfelei várokoznak. A fizetendő árban is megállapodtak. S. is azt vallotta, hogy a panaszos panaszkodott arra, hogy fenyegetésekkel a kannabisz értékesítésére akarják rávenni. A tanúvallomások, telefon-lehallgatási jegyzőkönyvek, jelentések, törvényszéki bizonyítékok és a panaszos részleges beismerése alapján a nemzeti bíróság bűnösnek találta a panaszost abban, hogy 2005. január 29-én kannabiszt adott el B.-nek. Az orosz Btk. 228.1§-ának (3) bekezdése alapján különösen nagy kábítószer-szállítmány értékesítésére irányuló bünszövetség vádjával négy év szabadságvesztésre ítélték. Büntársát, S.-t is ugyanazon bűncselekményért ítélték el. Ami az állítólagos felbujtást illeti, a bíróság úgy vélte, hogy S.-nek a panaszos megfenyegetésére vonatkozó vallomása kísérlet volt arra, hogy segítsen neki, és nincs elegendő bizonyíték annak megállapításához, hogy a panaszost esetleg megfenyegették vagy rá nyomást gyakoroltak volna annak érdekében, hogy a kábítószer eladja. A panaszos fellebbezett, hivatkozva többek a felbujtás döntő szerepére a bűncselekmény elkövetésében, és arra, hogy képtelen volt hozzáférni a nyomozásban beszerzett bizonyítékokhoz. A Kurszki Városi Bíróság 2006 január 24-én elutasította a fellebbezést. A bíróság elutasította az állami ügynök általi felbujtására vonatkozó érvét azon az alapon, hogy az ő részvétele 2005. január 29-ei kábítószer-üzletben, több bizonyíték alapján megállapította, és ő maga sem tagadta.

A panaszos az Egyezmény a 6. cikk (1) bekezdésére hivatkozva sérelmezte, hogy kábítószer-kereskedelem miatti elítélése tisztességtelen volt, minthogy a bűncselekmény elkövetésére a rendőrség bujtotta fel egy titkos művelet keretében. Azt is állította, hogy a tárgyaláson a maga védelmében nem tudott hatékonyan hivatkozni a felbujtásra, mert nem tudott hozzáférni a megelőző nyomozás anyagához.

A Bíróság először azt vizsgálta, hogy a fedett nyomozók tevékenysége az "alapvetően passzív" magatartás keretei között maradt-e vagy meghaladta ezeket a korlátokat, és provokátorként cselekedtek. A panaszos saját bíróság tanúvallomása szerint az FSB titkos ügynökével, B.-vel az első találkozásra 2005. január 29-én került sor, közvetlenül a próbavásárlás előtt. Ekkorra az FSB már birtokában volt a panaszos és S. közötti, 2005. január 23-ai és 27-ei, a kábítószer-üzlettel kapcsolatos beszélgetésekről készített felvételeknek. B. tehát akkor kapcsolódott be az ügyletbe, amikor az már folyamatban volt; nem volt kétséges, hogy ő csak "bekapcsolódott" a bűncselekményekbe, nem pedig kezdeményezte azokat. A Bíróság azonban nem tudta teljes bizonyossággal meghatározni, hogy vajon Vlagyimir állítólagos részvétele része volt-e a fedett műveletnek, és ha igen, vajon nyomást gyakorolt-e a panaszosra a szóban forgó bűncselekmény elkövetése érdekében.

A Bíróság ezért tovább kellett lépnie az értékelés második lépcsőjére, és meg kellett vizsgálnia, hogy a panaszos a hazai eljárásban képes volt-e a felbujtás kérdését hatékonyan felvetni, és értékelnie kellett azt a módot, ahogyan a hazai bíróság foglalkozott az ő hivatkozásával. A Bíróság emlékeztetett arra: ahhoz, hogy egy ilyen hivatkozással hatékonyan foglalkozzék, a nemzeti bíróságnak a kontradiktórius eljárásban meg kellett volna állapítania annak okát, hogy a műveletet megindították, a rendőrség bűncselekményben való részvételének mértékét, és bármiféle felbujtás vagy nyomásgyakorlás természetét, amelynek a panaszost alávették. A Bíróság egyetértett a fellebbviteli bírósággal abban, hogy az ügyben nem volt szükség további tanúk meghallgatására, illetve további bizonyítékok megvizsgálására. A felbujtást már a panaszos S.-sel folytatott beszélgetései (korábbi kábítószer-eladás, eladatlan kábítószer, a lehetséges ügyfelek és a jövőbeni üzlet kilátásainak említése) alapján ki lehet zárni, amelyek rendkívül fontosak, amikor a panaszos előzetes kábítószer-eladási szándékának bizonyítására kerül a sor. A Bíróság ezért úgy ítélte meg, hogy a panaszos felbujtásra vonatkozó hivatkozásával megfelelő módon foglalkoztak a hazai bíróságok, az igazság feltárása érdekében megtették a szükséges lépéseket, és eloszlatták a kételyeket a tekintetben, hogy vajon egy provokátor felbujtására követte-e el a bűncselekményt. Következtetésük, hogy a panaszost nem csalták csapdába, a releváns és elégséges bizonyítékok okszerű mérlegelésén alapult. Tekintettel a panaszos felbujtásra való hivatkozására vonatkozó bírósági felülvizsgálat terjedelmére, a Bíróság megállapította, hogy a tárgyalás tisztességes volt, és az Egyezmény 6. cikkének (1) bekezdését nem sértették meg.

3. France Moulin Franciaország elleni ügye (37.104/06 sz. ügy)¹⁵

A panaszos egy Toulouse-ban élő francia ügyvéd, akit 2005. április 13-án Orléans-ban – egy kábítószer-kereskedelem ügyében indult büntetőeljárás kapcsán – a nyomozás bizalmas jellegének megszegése miatt őrizetbe vettek, és egy rendőrségi fogdában helyeztek el. Másnap Toulouse-ba vitték, ahol irodáját két orléans-i vizsgálóbíró jelenlétében átkutatták. Ugyanezen a napon a rendőrségi fogdában való fogvatartását a Toulouse Megyei Bíróság egyik vizsgálóbírója meghosszabbította, a nélkül, hogy őt személyesen meghallgatta volna. A két orléans-i vizsgálóbíró 2005. április 15-én ellenőrizte a panaszos fogvatartásának körülményeit, illetve azt, hogy a rendőrség teljesítette-e utasításait, de a panaszossal nem találkoztak. A panaszos rendőrségi fogdában való fogvatartása 2005. április 15-én ért véget, amikor a Toulouse Megyei Bíróság mellé rendelt helyettes államügyész elé állították, aki elrendelte egy fegyintézetbe való átszállítását azzal, hogy az orléans-i vizsgálóbíró elé fogják állítani. A panaszos 2005. április 18-án jelent meg először kihallgatás végett az orléans-i vizsgálóbíró előtt, aki elrendelte vele szemben a nyomozást; a panaszost az illetékes bíró előzetes letartóztatásba helyezte. A panaszosnak az eljárás megsemmisítése iránti kérelmét,

¹⁵ Az ítélet 2011. február 23-án vált véglegessé.

amelyet arra alapozott, hogy a rendőrségi őrizetben tartása alatt nem képviselhette az általa meghatalmazott ügyvéd, az orléans-i fellebbviteli bíróság elutasította. A panaszos felülvizsgálati indítványát a Semmitőszék elutasította.

A panaszos az Egyezmény 5. cikkének (3) bekezdésére hivatkozva sérelmezte, hogy nem állították „haladéktalanul bírót, vagy a törvény által bírói hatáskörrel felruházott más tisztségviselő elé”.

A Bíróság már egy korábbi ügyben¹⁶ úgy találta, hogy a négy napot és hat órát meghaladó, bírósági felülvizsgálat nélküli rendőrségi fogvatartás sérti az Egyezmény 5. cikkének (3) bekezdését. A panaszost attól kezdve, hogy a 2005. április 13-án őrizetbe vették addig, amíg őt 2005. április 18-án „első alkalommal” a vizsgálóbíró elé állították, a vizsgálóbíró személyesen nem hallgatta meg fogvatartása érdemi megfontolása szempontjából. Eltekintve attól a tényről hogy az orléans-i vizsgálóbírók nem voltak illetékesek egy személy toulouse-i fogvatartásának törvényessége tárgyában dönteni, a szóban forgó bírák figyelmüket a panaszos irodájának átkutatására és a lefoglalásra korlátozták, minden más intézkedést figyelmen kívül hagytak, és nem találkoztak a panaszossal, amikor április 15-én ellátogattak a rendőrségre.

A Bíróság vizsgálta, hogy a panaszosnak a Toulouse Megyei bíróság mellé rendelt helyettes államügyész elé állítása 2005. április 15-én, két nappal letartóztatása után, az 5. cikk (3) bekezdése alapján „illetékes törvényes hatóság elé állítás”-nak minősül-e. Franciaországban eltérő szabályok vonatkoznak a bírókra és ügyészekre. Az utóbbiakat az ügyészi szervezetten belül hierarchikusan elrendezett feljebbvalók irányítják és felügyelik, az igazságügyminiszter hatalma, tehát a végrehajtó hatalom alá rendelt. Ellentétben a bírókkal, az ügyészek elmozdíthatók és a miniszter fegyelmi hatáskört gyakorol felettük. Megkövetelik tőlük, hogy az írásbeli beadványokat a francia Be.-vel összhangban nekik adott utasítások alapján készítsék, noha szabadon tehetnek olyan szóbeli észrevételeket, amelyeket az igazságszolgáltatás érdekében megfelelőnek érznek.

Nem a Bíróság feladata, hogy állást foglaljon a francia ügyészség és igazságügyminiszter közötti függelmi kötelekekkel kapcsolatos vitában, ami a hazai hatóságok ügye. A Bíróság a kérdést kizárólag az 5. cikk (3) bekezdésének, és az „illetékes törvényes hatóság” e cikk és az azzal kapcsolatos esetjog alkalmazása körében kialakított autonóm fogalma szempontjából vizsgálta. A Bíróság álláspontja szerint a francia ügyészek - jogállásukból adódóan – nem elégitik ki a végrehajtó hatalomtól való függetlenség követelményét; a függetlenség, akárcsak a pártatlanság, az Egyezmény 5. cikke (3) bekezdése értelmében vett, „a törvény által bírói hatáskörrel felruházott más tisztségviselő” autonóm fogalmának egyik lényeges biztosítéka. A Bíróság emlékeztetett arra is, hogy a másik jellemző, amellyel a bírónak vagy más tisztségviselőnek rendelkeznie kell annak érdekében, hogy az 5. cikk követelményei teljesüljenek, egyebek mellett annak kizárt volta, hogy később, a büntetőeljárásban a panaszos érdeke ellen lépjen fel, miként azt az ügyészek teszik. Ennek megfelelően a toulouse-i helyettes államügyész, mint az ügyészség egyik képviselője nem nyújtja a függetlenségnek azt a biztosítékát, amelyet az 5. cikk (3) bekezdése megkövetel annak érdekében, hogy e cikk értelmében „a törvény által bírói hatáskörrel felruházott más tisztségviselő”-nek minősüljön.

A panaszos rendőrségi fogva tartása tehát nem felelt meg az 5. cikk (3) bekezdésében meghatározott követelményeinek, ezért a Bíróság a panaszos részére 5.000,-Euró nemvagyoni kártérítést ítélt meg.

¹⁶ Brogan Egyesült Királyság elleni ügye (11209/84; 11234/84; 11266/84; 11386/85. sz. egyesített ügyek)

A Legfelsőbb Bíróság emberi jogi vonatkozású ítéletei

Büntető ügyszak

Bkf. II. 80/2011/2

A vádlott esetében megalapozottan tartani kell attól, hogy megszökne vagy elrejtőzne, és a korábbi büntettségére, valamint a garázdaság büntette miatt indult büntetőeljárásra figyelemmel fennáll annak a veszélye, hogy újabb szabadságvesztéssel büntetendő bűncselekményt követne el (Be. 129. § (2) bekezdés a), b) és d) pontja). A 2009. február 11-től február 13-ig őrizetben, majd előzetes letartóztatásban lévő vádlott ellen folyamatban lévő büntetőügyben a vád tárgyát képező emberölés büntettének kísérlete (Btk.166.§ (1) bekezdés) büntetési tétele öt évtől tizenöt évig terjedő szabadságvesztés, míg a testi sértés büntette (Btk. 170. § (4) bekezdés első fordulata) egy évtől öt évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő. Az elsőfokú bíróság előtt a bizonyítás folyamatban van. Az eljárási cselekményeknél a vádlott jelenléte továbbra is csak a kényszerintézkedés legszigorúbb formájával biztosítható. Az előzetes letartóztatás további fenntartása szükséges és indokolt.

Gazdasági ügyszak

Az adott időszakban nem született ilyen tárgyú határozat.

Munkaügyi ügyszak

Az adott időszakban nem született ilyen tárgyú határozat.

Polgári ügyszak

Az adott időszakban nem született ilyen tárgyú határozat.

Közigazgatási ügyszak

Kfv. IV. 37.528/2010/5.

A műsorszolgáltatói jogosultság gyakorlása felfüggesztésének helye van, ha a műsorszolgáltató akár egyetlen alkalommal is gyűlölet keltésére alkalmas műsorrészt sugároz.

Az 1996. évi I. törvény 3.§ /2/ bekezdése értelmében a műsorszolgáltató köteles tiszteletben tartani a Magyar Köztársaság alkotmányos rendjét, tevékenysége nem sértheti az emberi jogokat, és nem lehet alkalmas a személyek, nemek, népek, nemzetek, a nemzeti, etnikai, nyelvi és más kisebbségek, továbbá valamely egyház, vagy vallási csoport elleni gyűlölet keltésére. Az 1996. évi I. törvény 3.§ /1/ bekezdése akként rendelkezik, hogy a Magyar Köztársaságban a műsorszolgáltatás – e törvény keretei között – szabadon gyakorolható, az információk és a vélemények műsorszolgáltatás útján, szabadon továbbíthatók, a nyilvánosság vételre szánt magyarországi és külföldi műsorok szabadon vehetők. A műsorszolgáltató – a törvény keretei között – önállóan határozza meg a műsorszolgáltatás tartalmát, és azért felelősséggel tartozik. A fent idézett törvényi rendelkezésekből következően a felperesi műsorszolgáltató az 1996. évi I. törvény 3.§ /1/ bekezdésében szabályozott tevékenységét, a műsorszolgáltatás tartalmát, és az azért való felelősséget e törvény keretei között gyakorolhatja, és aszerint kell azt megítélni. Ezen műsorszolgáltatói tevékenységnek garanciális korlátját képezi a /2/ bekezdésben rögzített, alapelvi szintű szabályozás.

Hangsúlyozza a Legfelsőbb Bíróság, hogy az 1996. évi I. törvény 3. § /2/ bekezdése „gyűlölet keltésére” kifejezést használ; ehhez képest a – szinonimként értelmezett - büntetőjogi kategóriák a perbeli ügy megítélése és elbírálása szempontjából nem bírtak jelentőséggel. A Legfelsőbb Bíróság erőltetettnek, és szélsőségesnek értékelte azt az álláspontot, amely a tettlegesség veszélyéig, „az előálló érzelmek tettlegességgé fajulásáig” behatárolva kívánja a jogszabályhely értelmezését megadni. Ezen értelmezés ily módon nem fogadható el, mivel az 1996. évi I. törvény 3. § /2/ bekezdése egyértelműen fogalmaz, az ott meghatározott körben a gyűlöletkeltésre alkalmasságot tilalmazza.

Az 1996. évi I. törvény előírásaiból nem olvasható ki olyan jogalkotói szándék, hogy a műsorszolgáltató szankcionálásának lehetősége attól függene, hogy az alkotmányos értékeket sértő megnyilvánulások milyen terjedelemben, és időintervallumban valósulnak meg. A jogsértés bekövetkeztéhez semmiféle folyamatosság, ismétlődés, rendszeresség nem szükséges, a szankcionálást már egyetlen elkövetési magatartás is maga után kell, hogy vonja.

Kfv. III. 37.554/2010/5

Az 1996. évi I. törvény 3. § /2/ bekezdésének megsértése önmagában a hozzájárulás hiánya miatt nem állapítható meg. A műsor akkor sérti az emberi méltóságot, ha az érintett személyt megalázza, és ez műsor jellegéből, nézőpontjából következik.

Az 1996. évi I. törvény 3. §-ának /2/ bekezdése értelmében a műsorszolgáltató köteles tiszteletben tartani a Magyar Köztársaság alkotmányos rendjét, tevékenysége nem sértheti az emberi jogokat, és nem lehet alkalmas személyek, népek, nemzetek, nemzeti, etnikai, nyelvi és más kisebbségek, továbbá valamely egyházi vagy vallási csoport elleni gyűlölet keltésére. A 46/2007./VI.27./ AB határozat szerint a hatóság a közigazgatási eljárás során annak megállapítására jogosult, hogy a műsorszolgáltató az emberi jogok tiszteletben tartásával tevékenykedik-e, és az egyes műsorainak témája, jellege, nézőpontja nem sérti-e az emberi jogokban megjelenő alapvető értékeket.

Az Alkotmány 54. §-ának /1/ bekezdése értelmében a Magyar Köztársaságban minden embernek veleszületett joga van az élethez és az emberi méltósághoz, amelyektől senkit nem lehet önkényesen megfosztani. Az Alkotmánybíróság 1/1994./I.7./ AB számú határozat III/2/2. pontjának második bekezdése szerint az emberi méltósághoz való jog magában foglalja az önrendelkezés szabadságához való alkotmányos alapjogot, amelynek korlátozása kizárólag az Alkotmány 8. § /2/ bekezdésében foglalt rendelkezés keretei között történhet meg. Eszerint a Magyar Köztársaságban az alapvető jogokra és kötelezettségekre vonatkozó szabályokat törvény állapítja meg, alapvető jog lényeges tartalmát azonban törvény sem korlátozhatja. A Ptk. 75. §-ának /3/ bekezdése a fenti alkotmányos értelmezés keretei között az önrendelkezési jogot nem lényeges tartalmában korlátozva - úgy rendelkezik, hogy a személyhez fűződő jogokat nem sérti az a magatartás, amelyhez a jogosult hozzájárult, feltéve, hogy a hozzájárulás megadása társadalmi érdeket nem sért vagy veszélyeztet.

A Legfelsőbb Bíróság álláspontja szerint a fenti törvényi rendelkezésekből és alkotmánybírósági határozatokból az vezethető le, hogy az alperes az emberi jogok sérelmét abban a kontextusban vizsgálhatja, hogy az emberi jogokban megjelenő alapvető értékeket az érintett műsor témája, jellege, nézőpontja sérti-e. Bár az önrendelkezési szabadsághoz való jog része az emberi méltósághoz való jognak, az a kérdés, hogy műsorban szereplő személy képmáshoz való joga, vagy más személyiségi joga azáltal, hogy azok közléséhez nem járult hozzá sérült-e, a polgári jog terrénumára tartozó kérdés. Ahogy az a Ptk.75. § /3/ bekezdéséből kitűnik, a személyhez fűződő jogok megsérthetők úgy is, hogy az érintett ahhoz hozzájárult, abban az esetben, ha az társadalmi érdeket sért vagy veszélyeztet.

Amikor az 1996. évi I. törvény által védett érdek, a Magyar Köztársaság - elsősorban alapvető emberi jogokban megnyilvánuló - alkotmányos rendjének tiszteletben tartása érdekében a hatóságnak joga van fellépni, az vizsgálandó, hogy az érintett személy hozzájárulásától független sérül-e vagy veszélyeztetett-e az 1996. évi I. törvény által védett – társadalmi – érdek. Amennyiben ez a védett érdek nem sérül, de sérül az érintett személy személyhez fűződő jogai, az emberi méltósága azáltal, hogy hozzájárulása nélkül történt az érintett műsor sugárzása, akkor az olyan körülmény, mely jogsérelem nem a műsor nézők felé közvetítése miatt áll elő, hanem egy olyan a műsor témáján, jellegén, nézőpontján kívülálló tényeken alapul – melyről a műsort nézőknek rendszerint tudomása sincs -, amely önrendelkezési jogot megsértő személyiségi jogi jogsérelem, ugyancsak a sértett személy önrendelkezési jogába tartozóan érvényesíthető polgári bíróság előtt. Ebből következik, hogy az önrendelkezési jog megsértésével előálló jogsérelem önmagában nem ad alapot a médiahatóságnak az 1996. évi I. törvény 3. §-ának /2/ bekezdése alapján – az Alkotmány 54. § /1/ bekezdésére hivatkozással – történő fellépésre, noha ez a körülmény az 1996. évi I. törvény által védett érdek sérelme esetén a szankció kiszabása során értékelhető lehet. Amennyiben az 1996. évi I. törvény 3. § /2/ bekezdésében részletezett védett társadalmi érdek nem sérült, értelemszerűen nem állapítható meg a műsorszolgáltató jogsértése.

Annak megítélésekor, hogy az 1996. évi I. törvény által védett társadalmi érdek sérült-e, a műsor témája, jellege, nézőpontjának értékelése útján állapítható meg. Az adott ügyben a műsor témája annak bemutatása volt, hogy a magyar egészségügy egyes pszichiátriai betegségeket emberi méltóságot sértő módon kezel. E téma – függetlenül annak igazságtartalmától – semmi esetre sem értékelhető az emberi jogok alapvető értékeinek megsértéseként, hiszen éppen arról szól, hogy az emberi jogokból eredő alapvető értékek vélt sérülésére felhívja a figyelmet. A műsor jellege és nézőpontja a kezelt beteg törvényes képviselőjének, édesanyjának nézőpontja volt, ezért a műsor nem irányult a beteg emberi méltóságának megsértésére. Annak pedig nincs jelentősége, hogy sokkoló képekkel támasztották alá az anya – és az ezzel azonosuló műsort készítő – nézőpontját. A sokkoló képek nyilvánvalóan nem jelentik automatikusan az emberi jogokban megnyilvánuló alapvető értékek sérelmét. Sőt éppen ellenkező a helyzet például akkor, ha emberi jogsértésekre kívánja egy műsor azt bemutató sokkoló képekkel felhívni a közvélemény figyelmét abból a célból, hogy azok minél előbb orvoslásra kerüljenek.

Kiadja: A Legfelsőbb Bíróság Nemzetközi Kapcsolatok és Európai Jogi Iroda

Felelős szerkesztő: Dr. Pomeisl András József

Szerkesztőbizottság: Dr. Darák Péter, Dr. Kovács András, Dr. Molnár Gábor, Dr. Osztoivits András

Figyelem! A jelen hírlevélben közölt anyagok nem tekinthetők a Legfelsőbb Bíróság hivatalos állásfoglalásának, hivatalos fordításnak illetve hivatalos közlésnek, csupán a tájékoztatást és figyelemfelkeltést célozzák, ezért azokra jogokat alapítani nem lehet.